ΕΤΟΣ Ζ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 28 Μαρτίου 1893 Ἀριθ. 299

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Χριστὸς ἀνέστη. — Ἐξετάσεις Κυριακοῦ Σχολείου. — Ὁ Εὐαγγελισμὸς (ποίημα ὑπὸ δος Μαρίας Πίπιζα). — Τὸ θαῦμα τῆς ἀναστάσεως (ὑπὸ δος Ξανθίππης Καλοστύπη). — Τὸ νοσοκομεῖον τῶν ἀνιάτων προικιζόμενον. — Θρησκευτικαὶ ὁμιλίαι Παρνασσοῦ. Ἡ πολυτέλεια. — Ἐθιμοτυπία: Γεύματα. — Ἀλληλογραφία — Ἐπιφυλλίς.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Σίγησον, ὦ μαγικὴ τοῦ Ὀρφέως λύρα! καὶ σύ, Λεσβία ἀοιδός, θραῦσον τὰς χορδὰς τοῦ θεσπεσίου ὀργάνου σου! Σιγήσατε ἅπαξ ἅπαντες οἱ τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου ἀοιδοί, καὶ σὺ θεῖε Ὅμηρε, διασκόρπισον ἀνὰ τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τὰ λαξευτά, τὰ γλυκύφθογγα, τὰ ἀθάνατα ἔπη σου, δι' ὧν ὕμνησας τὴν σοφὴν τοῦ Διὸς κόρην καὶ σύμπασαν τὴν χορείαν τῶν Ὀλυμπίων!

Οἱ θεοὶ οἵτινες σᾶς ἐνέπνευσαν, οἱ θεοὶ οἵτινες ὑπῆρξαν τὸ ἰδανικόν σας, οἱ θεοὶ οἱ προστάται καὶ ἀντιλήπτορές σας, οἱ θεοὶ τοὺς ὁποίους ὑμνήσατε, ἐψάλατε, ἀπεθανατίσατε, χωρὶς νὰ τοὺς ἀναβιβάσητε ὕπερθεν τοῦ Ὀλύμπου, οἱ θεοί σας μὲ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κακίας των, μὲ τὰ πάθη καὶ τὰς ἀδυναμίας των, οἱ θεοί σας οἱ γίγαντες καὶ αἱ θεαί σας αἱ γόησσαι ἀπολλῦσι σήμερον τὴν θείαν ὑπόστασίν των.

Κάτελθε, ὦ Ἀπολλον, ἀπὸ τοῦ θρόνου, εἰς ὃν σὲ ἀνύψωσε φαντασία ἀληθῶν ἡμιθέων, καὶ σεῖς, ὦ μοῦσαι, ἀποσπάσατε τὰς πτέρυγας καὶ ἀφαιρέσατε ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸν ἐκ δάφνης καὶ μυρσίνης στέφανον. Σοφὴ τοῦ Διὸς θύγατερ, ὦ Παλλὰς Ἀθήνη, ἀπόβαλε τὸ κράνος καὶ τὸ δόρυ καὶ καταπάτησον ὑπὸ τοὺς πόδας σου τὸ πτηνόν, ὅπερ ἐξέλεξας ὡς σύμβολον τῆς μεγαλοφυΐας σου! Καὶ σὺ τοῦ κάλλους θεότης, σὺ ἡ ἀπὸ τοὺς ἀφροὺς τῆς θαλάσσης ἀναβλύσασα, σὺ ἡ μήτηρ τοῦ ἔρωτος καὶ ἡ τῶν συναδέλφων σου θεῶν καὶ ἀνθρώπων τύραννος κύψον γόνυ ταπεινὴ καὶ ἀνίσχυρος.

Οἱ κεραυνοί σου, ὦ Ζεῦ, εἶναι ἀνίσχυροι πλέον, ἡ τρίαινά σου, ὦ Πόσειδον, οὔτε ποτήριον ὕδατος δύναται νὰ συνταράξῃ! Ἡ θεία ἰσχύς σας ἐκμηδενίζεται σήμερον, ἡ αἴγλη τοῦ μεγαλείου σας σβέννυται! Ἡ αὐθεντία καὶ τὸ κῦρος τῆς ἐνθέου ὑποστάσεώς σας καταρρέει.

Ὁ εἷς καὶ μόνος Θεός, ἐκεῖνος εἰς ὃν σύμπασα ἡ χορεία ὑμῶν, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν θνητῶν, ὀφείλει τὴν ζωήν, κατῆλθεν ἀπὸ τὰ ἀπέραντα τοῦ οὐρανοῦ δώματα καὶ ὑπὸ τὴν μορφὴν κοινοῦ θνητοῦ, κατηδάφισεν ἐν μιᾷ στιγμῇ σύμπαντας τοὺς ναούς σας, ἀνέτρεψε τοὺς θρόνους σας, μετέβαλλεν εἰς τέφραν μηδενὸς ἅπαν τὸ παρελθόν σας.

Δὲν ἐποτίσθη οὗτος τὸ ἀθάνατον τῆς Κασταλλίας σας πηγῆς ὕδωρ, ἀλλ' οὔτε ὑπεξήρεσε παρά τινος τὸ θεῖον τῆς αἰωνίου ζωῆς πῦρ. Αἰώνιος καὶ ἀθάνατος ὑπάρξας ἀείποτε, κατῆλθε μέχρις ἡμῶν, ἵνα προβάλῃ τῇ ἀνθρωπότητι ἑαυτὸν ἀληθῆ τύπον τῆς τελείας ἀρετῆς καὶ διασκεδάσῃ διὰ τοῦ φωτὸς τῆς ἀληθείας, τῆς ἀγάπης καὶ αὐταπαρνήσεως τὸ σκότος, εἰς ὃ ψευδεῖς καὶ ἀσθενεῖς θεότητες, εἶχον βυθίσει τὸν κόσμον.

Μέγας καὶ ἀληθῶς ἰσχυρὸς πρὸ τοῦ θανάτου, ἀκατάβλητος καὶ ἀκαταπόνητος πρὸ τῆς ὀδύνης τοῦ μαρτυρίου, πάντα φυσικὸν νόμον διὰ τῆς ἀγάπης, τῆς ὑψίστης ταύτης ἠθικῆς δυνάμεως ἐκμηδενίσας, ἀπέθανεν ὡς τέλειος ἄνθρωπος καὶ ἀνέστη ὡς μέγας Θεός.

Χριστὸς ἀνέστη! Ἀκούσατε τὴν ἐκ τῶν μυρίων στομάτων τῆς φύσεως ἐξερχομένην ταύτην τῆς ἀναστάσεως φωνήν. Τὸ πᾶν ἀναγεννᾶται, τὸ πᾶν ζωογονεῖται, τὸ πᾶν ἀναζῇ. Ἀνταλλάξωμεν πάντες ἀσπασμὸν χαρᾶς καὶ ἀγάπης! Τείνωμεν ἐχθροὶ καὶ φίλοι ἀλλήλοις τὴν χεῖρα, ἵνα ἐν ἀδελφικῇ ἑνότητι βαδίσωμεν τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ ἀγάπης, ἣν ὁ Χριστὸς διὰ τοῦ ἁγίου ἐπὶ τῆς γῆς παραδείγματός του ἐχάραξεν καὶ διὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἁγίας ἀναστάσεως ἡγίασεν.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Ὄχι περιεστοιχισμέναι ὑπὸ τῶν γονέων καὶ συγγενῶν, ὄχι περιβεβλημέναι φιλόκαλον καὶ κομψὴν περιβολήν, ὄχι ἀμέριμνοι καὶ γελασταί, ὡς αἱ εὐνοούμεναι τῆς τύχης ὁμήλικές των, ἀλλὰ δειλαί, σεμναί, μὲ τὰς ρυτίδας τῆς πενίας καὶ τῶν προώρων σκέψεων καὶ στενοχωριῶν ἐπὶ τοῦ νεαροῦ των προσώπου, μὲ τὰς τιλλώδεις ἐκ τῆς νυχθημέρου ἐργασίας χεῖρας, μὲ τὰ καθάρια ἀλλὰ ρακώδη καὶ ἐμβαλωμένα φορέματά των προσῆλθον τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς ἐξέτασιν αἱ ἐργάτιδες τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου.

Ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα μετὰ τῆς ἡγεμονίδος Σοφίας, συνοδευόμεναι ὑπὸ τῆς μεγάλης κυρίας τῆς τιμῆς κ. Ἑλένης Θεοχάρη καὶ τοῦ κλειδούχου κ. Μεσσαλᾶ, ὁ δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Μιχαὴλ Μελᾶς, πολλαὶ τῶν ἐγκρίτων παρ' ἡμῖν κυριῶν, ἐν αἷς ἡ τόσων πτωχῶν προστάτις καὶ παρήγορος κ. Ναταλία Σούτσου, ἐτίμησαν τὰς ἐξετάσεις ταύτας τῶν ἀπόρων ἐργατίδων ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους αὐτῶν.

Τὸ ἀποτέλεσμά των ὑπῆρξε τοιοῦτον, ὁποῖον τὸ εἴχομεν προείπει. Ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ἐξετάσεων τούτων, ὅτι ἐὰν ἡ τύχη δὲν εὐνοῇ τὰς ἐργάτιδας, ἡ φύσις ὅμως γενναιότατα τὰς ἐπροίκισε δι' ἀντιλήψεως, νοημοσύνης καὶ εὐφυίας, οἵαν σπανίως ἀπαντᾷ τις.

Τὸ νὰ κατορθώσωσιν αἱ πρὸ ἑνὸς ἔτους ἀναλφάβητοι νὰ ἀναγινώσκουν καὶ γράφουν ἐλευθέρως, καὶ αἱ πρὸ διετίας τοιαῦται νὰ ἀποφοιτῶσι γινώσκουσαι, ὅσα αἱ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου μαθήτριαι, δὲν εἶναι βεβαίως τι κοινὸν καὶ σύνηθες, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὅτι αἱ ἰδικαί μας μαθήτριαι ἅπαξ μόνον τῆς ἑβδομάδος τέσσαρας ὥρας διδάσκονται καὶ αἱ τῶν σχολείων καθ' ἑκάστην καὶ ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας.

Ἀλλὰ τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον δὲν διδάσκει μόνον γράμματα εἰς τὰς μαθητρίας, ἀλλὰ ἰδιαίτατα ποῖα τὰ καθήκοντά των ὡς θυγατέρων, ὡς μετέπειτα συζύγων καὶ μητέρων, ὡς Ἑλληνίδων μορφωτριῶν τοῦ λαοῦ. Τὸ μάθημα τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας καὶ ὑγιεινῆς, διδασκόμενον ὡς διδάσκεται, ἀναπληροῖ μίαν τῶν μεγίστων καὶ πρωτίστων ἀναγκῶν τῶν λαϊκῶν τάξεων, αἵτινες μέχρι τοῦδε πολὺ ἀσθενεῖς περὶ καθαριότητος καὶ οἰκονομίας εἶχον ἰδέας. Τὸ μάθημα τῆς κοπτικῆς εἰσαχθὲν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ἀπεδείχθη ὠφελιμώτατον, διὰ τὰς ραπτρίας ἰδίᾳ, αἵτινες καταναλίσκουν δέκα ἔτη τοῦ βίου των, ἵνα μάθωσι τὴν τέχνην ταύτην, καὶ ἀποσύρονται τῶν μοδιστικῶν ἐργαστηρίων, ἀγνοοῦσαι πῶς νὰ λάβωσι μέτρα καὶ πῶς νὰ χειρισθῶσι τὴν ψαλίδα.

Αἱ εὐγενεῖς κυρίαι καὶ δεσποινίδες, αἵτινες ἀνέλαβον μετ' ἐμοῦ τὴν διδασκαλίαν τῶν μαθητριῶν τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου εἰργάσθησαν μετὰ πατρικοῦ ζήλου, ἐνθουσιασμοῦ καὶ αὐταπαρνήσεως, ἣν σπανίως ἀπαντᾷ τις καὶ εἰς αὐτὰς ἔτι τὰς ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ ἐπ' ἀμοιβῇ ἐργαζομένας. Πᾶσαι κυρίαι εὐγενεῖς, περίβλεπτον ἐν τῇ κοινωνίᾳ μας κατέχουσαι θέσιν, εἴτε ὡς μητέρες, εἴτε ὡς νεάνιδες, υἱοθέτησαν, οὕτως εἰπεῖν, τὰς ἐργάτιδάς μας, τὰς ἠγάπησαν ὡς θυγατέρας καὶ ἀδελφὰς καὶ κατώρθωσαν οὕτω διὰ στοργικῆς καὶ φιλοπόνου διδασκαλίας νὰ ἐμπνεύσωσιν εἰς αὐτὰς ζῆλον διακαῆ πρὸς τὰ γράμματα καὶ ἀγάπην πρὸς πᾶν εὐγενές, πρὸς πᾶν καλόν.

Τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον περιλαμβάνει ἤδη τέσσαρας τάξεις: Τὴν τῆς α΄. ἀναγνώσεως, ἣν μεθ' ὑπομονῆς καὶ θαυμασίας μεθοδικότητος ἐδίδαξεν ἡ εὐγενὴς ἡμῶν καὶ προοδευτικὴ φίλη κ. Ἰσμήνη Βλάχου, τῆς νεαρᾶς θυγατρὸς αὐτῆς δος Ἑλένης Βλάχου, ἀναλαβούσης τὸ μάθημα τῆς Ἀριθμητικῆς εἴς τε τὴν α΄ καὶ β΄ τάξιν. Τὴν β΄ τάξιν ἐδίδαξεν ἡ δις Ἀσπασία Σκορδέλη, ἡ νεαρὰ διευθύντρια τοῦ τόσῳ εὐδοκίμως λειτουργοῦντος ἰδιοσυντηρήτου Παρθεναγωγείου. Τὴν γ΄ τάξιν ἡ δεσποινὶς Ἀθηνᾶ Σιγανοῦ μετὰ τῆς δος Ἀνθῆς Βασιλειάδου, ἥτις μετὰ τοῦ χαρακτηρίζοντος αὐτὴν ἐνθουσιώδους ζήλου ἐδίδαξε τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς τὴν Ἀριθμητικὴν τῶν ἀνωτέρων τάξεων. Εἰς τὴν δ' τάξιν ἐδίδαξεν ἐπιμελῶς Ἀνάγνωσιν ἡ δεσποινὶς Ἑλένη Ρούσσου, Ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἡ συμπαθεστάτη ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Κυριῶν» συνεργάτις μας κ. Καλλιόπη Κινδύνη, ἡ γόησσα μουσικός μας δεσποινὶς Σοφία Φωτιάδου φωνητικὴν μουσικήν, ἡμεῖς θρησκευτικά, Οἰκιακὴν οἰκονομίαν καὶ Ὑγιεινὴν καὶ ἡ δεσποινὶς Ἄννα Νεμπάουερ κοπτικήν.

Πρὸς πάσας τὰς Κυρίας ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα καὶ ἡ Α. Υ. ἡ ἡγεμονὶς Σοφία θερμότατα ἐξέφρασαν συγχαρητήρια διὰ τὸ φιλανθρωπικὸν καὶ εὐεργετικὸν ἔργον, ὅπερ μετὰ τόσης ἀγάπης ἀνέλαβον καὶ φέρουσιν εἰς πέρας.

Τὰς ἐξετάσεις ἐπεσφράγισεν ἡ διανομὴ τῶν δώρων ἀνερχομένων εἰς ἑκατὸν μάλλινα καὶ ἑκατὸν βαμβακερὰ φορέματα καὶ διάφορα ἄλλα χρήσιμα εἴδη, ὡς ἐμπροσθέλλας, περικνημίδας, ρινόμακτρα κτλ.

Ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα, ὡς ἐν ἰδίᾳ οἰκογενειακῇ ἑορτῇ, μετεῖχε τῆς χαρᾶς τῶν βραβευομένων ἐργατίδων, ἐπαινοῦσα καὶ ἐνισχύουσα οὕτω αὐτὰς ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἐπιμελείας καὶ ἐργασίας.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

I

Γονυπετὴς πρὸ τοῦ φερέτρου τῆς θυγατρός της ἡ Ἄρτεμις, μένει ἀκίνητος ὡς σῶμα ἀδρανές, ὡς πλᾶσμα ἐστερημένον πνοῆς.

Ἡ χρυσόξανθος κόμη της πίπτει ἀτημελήτως περὶ τὸν λευκὸν τράχηλόν της, καὶ ἡ μέλαινα αὐτῆς περιβολὴ ἐξαίρει ἔτι μᾶλλον τὴν διαφανῆ ὠχρότητα τῆς ἀλαβαστρίνου μορφῆς της.

Τὸ πᾶν περὶ αὐτὴν σιγᾷ· εὑρίσκεται μόνη ἐν τῷ νεκρικῷ θαλάμῳ, ὃν μόνον αἱ παρὰ τὸ λευκὸν φέρετρον καίουσαι λαμπάδες καὶ ἡ ἐνώπιον τοῦ εἰκονοστασίου ἀνημμένη κανδήλα φωτίζουσι.

Τὰς χεῖρας στηρίζουσα ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ φερέτρου περιβάλλει μὲ βλέμμα ἁπλανὲς τὸ τριετὲς θυγάτριόν της, ὅπερ ὡραῖον ὡς τὰ χερουβείμ, μὲ τοὺς μακροὺς χρυσοῦς βοστρύχους τοὺς χαριέντως πίπτοντας περὶ τὰς παρειάς του, καὶ τὴν πάλλευκον ἐκ τριχάπτων περιβολήν του, φαίνεται ὡς νὰ κοιμᾶται· τόσον ἤρεμος, τόσον γλυκεῖα εἶναι ἡ φυσιογνωμία του.

Καὶ μένει ἀκίνητος καὶ ἄναυδος ὡσεὶ καμφθεῖσα ὑπὸ τὸ ὑπερβάλλον τῆς ὀδύνης βάρος, ἐν ᾧ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διακόπτει τὴν περὶ αὐτὴν νεκρικὴν σιγὴν ὁ ἦχος τῶν κρουομένων κωδώνων τῶν ἐκκλησιῶν. Εἶναι ἡ ἑσπέρα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

II

Τέσσαρα ἔτη πρότερον ὡραίαν τινὰ τῆς ἀνοίξεως ἡμέραν, καθ' ἣν ἀνέφελος ἐξετείνετο ὁ θαυμασίως κυανοῦς τῆς Ἀττικῆς οὐρανός, ὁ ἥλιος ἔλουεν εἰς χείμαρρον χρυσοῦ φωτὸς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐξωράϊζεν ἔτι μᾶλλον τὰ περικαλλῆ μαρμάρινα τῆς πρωτευούσης μέγαρα, ἐν τῇ κομψῇ ἐπαύλει τοῦ πλουσίου τραπεζίτου Ζ.... χαρμόσυνος ἤγετο ἑορτή. Ὁ οἰκοδεσπότης ἐτέλει τοὺς γάμους τῆς μονογενοῦς θυγατρός του, τῆς νεαρᾶς καὶ περικαλλοῦς Ἀρτέμιδος μετὰ τοῦ Κλέωνος Β.... νέου διακρινομένου διὰ τὸν εὐγενῆ καὶ ὑψηλόφρονα χαρακτῆρα, τὴν σπανίαν μόρφωσιν καὶ τὸ ἔνδοξον γένος.

Ἐν μέσῳ τῆς σμαραγδίνης καὶ ὑπὸ ζωῆς σφριγώσης φύσεως, ὑπὸ τὰ μεθυστικὰ τῶν ἀνθέων μῦρα, καὶ τὴν ἡδεῖαν πνοὴν τῆς δροσοβόλου αὔρας, ἠνώθησαν διὰ τῶν ἀρρήτων τοῦ ὑμεναίου δεσμῶν δύο ρόδα τοῦ Μαΐου, δύο ἐκλεκτὰ τοῦ Δημιουργοῦ πλάσματα.

Ὁ βίος τῶν δύο νεαρῶν συζύγων προεμηνύετο ἀνέφελος ὡς ὁ οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς, καὶ ροδινός, ὡς τὰ ἄνθη τῆς ἀνοίξεως· τοιοῦτος δὲ ἔβαινεν ἐπί τινα χρόνον, τῆς εὐδαιμονίας τοῦ νεαροῦ ζεύχους ἐπισφραγισθείσης διὰ τῆς ἀποκτήσεως θυγατρίου.

Ἡ Ἄρτεμις ἰδίως ἄρρητον ᾐσθάνθη ἡδονὴν διὰ τὴν γέννησιν τῆς θυγατρός της, καὶ ἀφωσιώθη ὁλοψύχως εἰς αὐτήν, τοῦ αἰσθήματος τῆς μητρικῆς στοργῆς ὑπερβάντος πᾶν ἕτερον.

Τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χερουβείμ, τὸ ὀσημέραι αὐξάνον ἐν κάλλει καὶ παιδικῇ εὐφυΐᾳ, ἀπετέλει τὴν μεγαλειτέραν τέρψιν διὰ τὴν νεαρὰν μητέρα. Ὤ! ποίαν ἡδονὴν ᾐσθάνετο, ὅτε ἠτένιζε τοὺς βαθεῖς κυανοχρόους ὀφθαλμοὺς τῆς μικρᾶς της Ἕλλης, ὧν ἡ ἔκφρασις ἦτο ἀνωτέρα τῆς ἡλικίας της, ὅτε ἐθώπευε τοὺς χρυσοῦς βοστρύχους της τοὺς θαυμασίως πλαισιοῦντας τὸ ροδόλευκον πρόσωπόν της, ὅτε ἤκουε τὴν κρυσταλλώδη καὶ μελωδικὴν φωνήν της ἀποκαλοῦσαν αὐτὴν μὲ τὸ μαγικὸν ὄνομα: Μαμά μου.

Πλὴν φεῦ! ἡ εὐτυχία αὕτη δὲν ἐπέπρωτο νὰ διαρκέσῃ πολὺ καὶ μίαν ἡμέραν μετὰ τριῶν ἐτῶν εὐδαίμονα βίον, ἡ Ἕλλη προσεβλήθη ὑπὸ νόσου ἀνιάτου.

— Λοιπὸν τίποτε δὲν δύναται νὰ σώσῃ τὸ παιδί μας; ἠρώτησαν μετ' ἀγωνίας οἱ ἀτυχεῖς γονεῖς τοὺς πολυαρίθμους ἰατρούς, οὓς χάριν τῆς θυγατρός των εἶχον καλέσῃ.

— Τίποτε σχεδόν! Ταξείδιον εἴς τινα νῆσον ἴσως δυνηθῇ νὰ ἐπιφέρῃ βελτίωσίν τινα.

Καὶ σπεύδουσι πρόθυμοι οἱ ταλαίπωροι γονεῖς εἴς τινα τῶν ὡραιοτέρων νήσων τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐγκαθιδρύονται εἰς εὐάερον παρὰ τὴν θάλασσαν οἰκίαν, ἀλλὰ κατ' οὐδὲν ἡ θέσις τῆς μικρᾶς Ἕλλης ἐβελτιώθη, καὶ μίαν ἡμέραν θλιβεράν! τὴν ἡμέραν τοῦ μεγάλου Σαββάτου, ἐξέπνευσεν αὕτη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀλλοφρονούσης ἐκ τοῦ φρικώδους συμβάντος μητρός της.

Καὶ τίς θὰ δυνηθῇ νὰ εἰκονίσῃ τὴν θλῖψιν τῆς Ἀρτέμιδος; Ἐτίλλε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της, ἐξέβαλλε κραυγὰς σπαρακτικάς, καὶ ἐνηγκαλίζετο παραφόρως τὸ ψυχρὸν τῆς θυγατρός της σῶμα προσπαθοῦσα νὰ θερμάνῃ τοῦτο διὰ τῶν διακαῶν ἀσπασμῶν της καὶ τῶν ἐνθέρμων περιπτύξεών της.

Μάτην ὁ Κλέων προσεπάθει νὰ τὴν καθησυχάσῃ, μάτην αἱ γείτονες, αἵτινες ἀθρόαι ἔσπευσαν εἰς τὴν οἰκίαν των, ἅμα τῷ λυπηρῷ συμβάντι, τῇ ἀπέτεινον λόγους παραμυθητικούς, αὕτη ἦτο ἀπαρηγόρητος καὶ μετ' ὀργῆς σχεδὸν ἤκουε τοὺς λόγους των.

Ὤ, ἂς ἦτο μόνη παρὰ τὸ λείψανον τοῦ τέκνου της, ὅπως ἐλευθέρως ἀφεθῇ εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ὀδύνης της! τί ἤθελον ὅλαι αὐταὶ αἱ γυναῖκες, αἵτινες περὶ αὐτὴν συνηθροίσθησαν; ποίαν δυσαρέσκειαν τῇ προὐξένει ἡ παρουσία των, πόσον οἱ λόγοι των τὴν δυσηρέστουν! Ὑπομονή! ὡς ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπομείνῃ τις τόσον μέγα δυστύχημα. Ὑπομονή! ἀφ' οὗ ἔχανε τὸ μόνον της τέκνον, τὴν μόνην της χαράν, τὴν Ἕλλην της, τὴν χαριτωμένην, τὴν εὔμορφον κόρην της δι' ἣν τόσον ἐκαυχᾶτο! Ὦ δὲν τὴν ἄφινον ἥσυχον! δὲν τὴν ἄφινον νὰ χορτάσῃ τοὐλάχιστον τὸ παιδί της τὸ μονάκριβον, τὸ περιπόθητον! πρὶν ἢ διὰ παντὸς τὴν ἀποχωρίσουν ἀπ' αὐτοῦ! Ὦ δὲν τὴν ἄφινον μόνην!

Τοιαῦτα διελογίζετο ἡ ἀτυχὴς μήτηρ, καὶ ὁ πόθος της δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκπληρωθῇ, διότι ἡ νὺξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθῃ καὶ αἱ γείτονες ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην ἀπεσύρθησαν, ὅπως προετοιμασθῶσι διὰ τὴν ἑσπερινὴν ἀκολουθίαν.

Παρὰ τῇ Ἀρτέμιδι ἤδη ἔμεινε μόνον ὁ σύζυγός της.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐξαντληθεῖσα πλέον ἐκ τῶν θρήνων, εἶχεν ὑποκύψῃ εἰς νάρκην, ἀκίνητος μένουσα πρὸ τοῦ φερέτρου τῆς κόρης της. Τὸ βλέμμα της ἦτο ἁπλανές! οὐδὲν ἔβλεπεν, οὐδὲν ἤκουεν, οἱ τρυφεροὶ καὶ περιπαθεῖς τοῦ δυστήνου Κλέωνος λόγοι ἔμενον ἄνευ ἀπαντήσεως. Δὲν ἐθρήνει πλέον, δὲν ἐκραύγαζεν! ὡμοίαζε πρὸς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀπελπισίας.

Παρῆλθον οὕτω πολλαὶ στιγμαί, ὅτε περὶ τὴν 11 μ. μ. οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἤρχισαν νὰ κρούωνται καλοῦντες τοὺς χριστιανοὺς εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἡ Ἄρτεμις εἰς τὸν ἦχον τῶν κωδώνων ἐφάνη ὡς ἠλεκτρισθεῖσα· ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν, ἔρριψε πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν μακρὰν λελυμένην κόμην της καὶ ἠτένισεν ἠρέμα τὸν Κλέωνα.

Ἀκούεις; σημαίνουν οἱ κώδωνες, τῷ εἶπε, πλησιάζει ἡ ὥρα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλοτε ἐνθυμεῖσαι; μετεβαίνομεν ὁμοῦ πάντοτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην καὶ ἐφέρομεν ἀνημμένας τὰς λαμπάδας μας διὰ νὰ ἀνάψωμεν τὸ φῶς τῶν εἰκόνων. Ὕπαγε Κλέων, ἐπιθυμῶ νὰ ὑπάγῃς ὅπως προσευχηθῇς διὰ τὴν Ἕλλην μας καὶ παρακαλέσῃς τὸν Σωτῆρα νὰ μᾶς στείλῃ παραμυθίαν. Πρέπει νὰ ὑπάγῃς πρὸ πάντων διὰ νὰ φέρῃς τὸ ἅγιον φῶς, διότι μοὶ φαίνεται ὅτι κακὸν ἀκόμη μεγαλείτερον θὰ μᾶς συμβῇ, ἐὰν παραλείψωμεν τὸ ἔθιμον τοῦτο.

Ὁ Κλέων ἔμεινεν ἔκπληκτος πρὸ τῆς ἐπιθυμίας ταύτης.

— Τί λέγεις, φίλη μου; φρονεῖς ὅτι εἶναι στιγμὴ νὰ σὲ ἀφήσω μόνην;

Ἀλλ' ἐκείνη ἐπέμεινε καὶ ὁ σύζυγός της φοβηθεὶς μὴ αὐξήσῃ τὴν θλῖψιν της ἀρνούμενος, ὑπέκυψε καὶ ἀπῆλθε μὲ βῆμα κλονούμενον καὶ κάτωχρος τὴν ὄψιν.

III

Ἦτο ἤδη μόνη, ὡς εἶχεν ἐπιθυμήσει, μόνη παρὰ τῇ πεφιλημένῃ θυγατρί της, ἧς δὲν ἔμελλε πλέον νὰ ἀκούσῃ τὴν ἀργυρόηχον φωνήν, οὐδὲ νὰ ἐπανίδῃ τοὺς ὡραίους κυανοῦς ὀφθαλμούς, ἀτενίζοντας αὐτὴν μὲ τὸ ἔκπληκτον καὶ αἰωνίως ἐρωτηματικὸν αὐτῶν βλέμμα. Εὑρίσκετο μόνη καὶ ὁ νοῦς της ἀφιπτάμενος τοῦ νεκρικοῦ θαλάμου καὶ τῆς παρούσης ἐποχῆς τὴν ἐπανέφερεν εἰς τὸ παρελθόν. Οἴμοι πόσον τοῦτο ἦτο ὡραῖον, γλυκύ, τερπνόν! ἀλλ' ἤδη πᾶσα της εὐτυχία εἶχε πετάξῃ μετὰ τῆς ψυχῆς τοῦ μικροῦ της ἀγγέλου.

Ὦ! ἀλλ' εἶναι δυνατὸν νὰ ζῶ ἄνευ τῆς Ἕλλης μου; Εἶναι δυνατὸν νὰ σὲ χάσω διὰ παντὸς παιδί μου, κόρη μου, ἄγγελέ

μου; Ὄχι! ὦ ὄχι! εἶναι φρικῶδες, εἶναι φοβερόν. Καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν σκέψεις ἀπαίσιοι ἐπλήρωσαν τὸ πνεῦμά της, καὶ τὸ φάσμα τῆς αὐτοκτονίας ὡς ἀστραπὴ διῆλθε τῆς διανοίας της.

Ἀνεπήδησεν ὡς παράφρων, καὶ μὴ ἔχουσα καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία συνείδησιν τῆς πράξεώς της, ὥρμησε πρὸς τὸ ἡμιάνοικτον παράθυρον τοῦ δωματίου.

Αἴφνης οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἤχησαν χαρμοσύνως, κρότοι πυροβόλων ἠκούσθησαν καὶ ἡδεῖς τόνοι μουτικῆς ἔπληξαν τὰ ὦτά της.

Ἡ ἀνάστασις ἐγένετο!

Συγκεχυμένη καὶ πλήρης συγκινήσεως ἡ Ἄρτεμις, ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα ἐνώπιον τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας κρατούσης εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν υἱόν της, καὶ ποιήσασα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ:

— Χριστὸς ἀνέστη! ἐψιθύρισε!

Ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπί τινας στιγμὰς καὶ εἶτα τὰ χείλη της θερμὴν τῇ Παρθένῳ ἀπηύθυναν προσευχήν....

Ἐνώπιόν σου, ἁγία τοῦ Σωτῆρος μῆτερ, κεῖται γονυπετὴς καὶ δέεταί σοι, ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς της, μήτηρ δυστυχής, ἧς ἡ καρδία εἰς μύρια τεμάχια συνετρίβη, διότι τὸ μόνον της τέκνον, τὴν μόνην της χαράν, τὴν μόνην της εὐτυχίαν ἀφήρπασεν ὁ σκληρὸς θάνατος! Ἐνώπιόν σου, πανάχραντος παρθένε, κεῖται γονυπετὴς καὶ δέεταί σοι ἀτυχὴς γυνή, ἥτις πενθεῖ πένθος μέγα, πένθος ἄπληστον, σήμερον ὅτε ἅπαντες ἑορτάζουσι τὴν ἀνάστασιν τοῦ θείου σου υἱοῦ, ὅτε πάντες ἀγάλλονται, διότι ἐνώπιόν της θεωρεῖ νεκρὸν τὸ μόνον της τέκνον. Ὦ σύ! ἥτις γνωρίζεις, τί αἰσθανεται καρδία μητρὸς ὅταν τὸ τέκνον της πάσχῃ, σὺ ἧς οἱ θεῖοι ὀφθαλμοὶ αἱματηρὰ ἔχυσαν δάκρυα ἐπὶ τοῖς δεινοῖς τοῦ υἱοῦ σου παθήμασι, σὺ ἥτις δύνασαι νὰ εἰσδύσῃς εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου καὶ ἴδῃς ποίαν πληγὴν φοβερὰν ἤνοιξεν ὁ θάνατος τῆς ποθητῆς μου κόρης, σὺ ἡ πολυεύσπλαγχνος τῶν οὐρανῶν δέσποινα, ἡ μόνη, ἡ γλυκυτάτη τῶν δυστυχῶν ἐλπίς, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῆς δυστυχοῦς δούλης σου καὶ ἱκέτευσον τὸν θεῖον υἱόν σου, ὅπως μὲ οἰκτείρῃ τὴν ταλαίπωρον, ὅπως μοὶ ἀποδώσῃ, ὦ ναί! μοὶ ἀποδώσῃ τὴν Ἕλλην μου, τὸ παιδί μου! πλὴν φεῦ! ἐὰν ὅ,τι λέγω εἶναι παραλογισμός, ἱκέτευσον αὐτόν, γλυκεῖα παρθένε, ὅπως μὴ μὲ ἀποχωρήσῃ τοῦ τέκνου μου, ὅπως μὲ παραλάβῃ μετ' αὐτοῦ, διότι εἶναι φρικῶδες, εἶναι φοβερὸν νὰ ζῶ ἄνευ τῆς κόρης μου.

Οἱ κώδωνες ἐν τούτοις ἐξηκολούθουν κρουόμενοι χαρμοσύνως, οἱ φθόγγοι τῆς μουσικῆς ἀντήχουν ἡδεῖς καὶ φαιδροὶ καὶ τὸ *Χριστὸς ἀνέστη* ὑπὸ μυρίων στομάτων ἐπαναλαμβανόμενον ἔφθανε μέχρι τῶν ὤτων τῆς προσευχομένης νεαρᾶς γυναικός.

Αἴφνης ρῖγος διέτρεξε τὰς φλέβας της· ἐν μέσῳ τῶν ἤχων τῶν κωδώνων καὶ τῶν φθόγγων τῆς μουσικῆς ἐνόμισεν ὅτι διέκρινε φθόγγον φωνῆς γλυκείας καὶ ἐλαφρᾶς ὡς ὁ ψίθυρος τῶν φύλλων τῶν δένδρων, φωνῆς γνωστοτάτης καὶ προσφιλεστάτης εἰς αὐτήν, ὅστις μέχρι τῆς καρδίας της εἰσέδυσε.

Καὶ διέμεινεν ἀκίνητος, φανταζομένη ὅτι εἶναι παίγνιον ἀκουστικῆς, ὅτε ἐκ νέου ὁ φθόγγος ἐπανελήφθη.

Καὶ τέλος φωνὴ μελωδική, μελωδικωτέρα τοῦ ᾄσματος τῆς ἀηδόνος, δροσερωτέρα τοῦ φλοίσβου τῶν ρυάκων, γλυκυτέρα τῶν φθόγγων τῆς μουσικῆς, ἐθώπευσεν ἠρέμα τὰ ὦτα τῆς νεαρᾶς μητρὸς προφέρουσα τὴν λέξιν: Μαμά!

Ἡ Ἄρτεμις ἀνεπήδησεν ἔξαλλος καὶ στρέψασα τὴν κεφαλὴν ἔμεινεν ἔκθαμβος πρὸ τοῦ θεάματος, ὅπερ ἐνεφανίσθη πρὸ τῶν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως διασταλέντων ὀφθαλμῶν της.

Ἐντὸς τοῦ λευκοῦ φερέτρου ἐκάθητο ἡ Ἕλλη μειδιῶσα καὶ ἀπαστράπτοντας ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ Ἕλλη, ἣν ἀπὸ τόσων ὡρῶν ἐθρήνει νεκράν, καὶ ἥτις εἶχε πάθει ἁπλῆν νεκροφάνειαν.

Ἡμιπαράφρων ἐκ τῆς χαρᾶς ἡ εὐτυχὴς μήτηρ, ὥρμησε πρὸς τὸ νεκραναστηθὲν τέκνον της, τὸ ἥρπασεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, τὸ ἔθλιψεν ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ στήθους της καὶ τὸ κατέπνιξε σχεδὸν διὰ τῶν ἀσπασμῶν της.

—Παιδί μου! ἀγαπημένο μου παιδί! ἦσαν αἱ μόναι λέξεις, ἃς ἠδύνατο νὰ προφέρῃ.

Ἀλλ' εἶτα ἀνεπήδησε καὶ περιπτυσσομένη πάντοτε τὴν κόρην της ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας.

Ταυτοχρόνως ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἠνοίχθη καὶ εἰς τὸ κατώφλιον ἐφάνη ὁ Κλέων κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του ἀνημμένην λαμπάδα.

Πρὸ τοῦ ἀπροσδοκήτου θεάματος τοῦ ἐξαισίου συμπλέγματος τῆς συζύγου καὶ θυγατρός του ἔρρηξε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ ὥρμησε πρὸς αὐτὰς ἔξαλλος ἐκ χαρᾶς καὶ συγκινήσεως, ἔθλιψεν ἀμφοτέρας εἰς τὰς ἀγκάλας του παραφόρως, καὶ ἐγονυπέτησε καὶ αὐτὸς πλησίον των.

Τὰ χείλη τῶν δύο νεαρῶν συζύγων αὐτομάτως ἠνοίχθησαν καὶ ἐξ αὐτῶν ἐξῆλθον, ὡς ἡ ὑπερτάτη ἐκδήλωσις τῆς καταπλημμυρούσης τὴν καρδίαν των εὐγνωμοσύνης, αἱ δύο αὗται λέξεις:

Χριστὸς ἀνέστη!

Ξανθίππη Ι. Καλοστύπη

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

Ὅλος ὁ κόσμος σήμερα, Παρθένα, γονατίζει
εἰς τὴν Εἰκόνα Σου 'μπροστά, 'ς τὴ λατρευτὴ μορφή Σου
ἀναγαλλιάζει ὅλ' ἡ γῆ, γλυκὰ μοσχομυρίζει,
καὶ δόξης ὕμνους ψάλλουνε εἰς τὴ γλυκειὰ γιορτή Σου!
Ὅμως ἐμεῖς διπλώτερα ἀπ' ὅλους τραγουδοῦμε
γιατ' ἔδωσες 'ς τὴ χάρη Σου κ' ἐλευθερὰ νὰ 'δοῦμε!

Πῆρες λουλοῦδι.... μύρισες Θεὸ μαζὺ καὶ κρῖνο.....
Παρθένα Σύ... καὶ ἡ ἀγνὴ Ἑλλάδα μας, Παρθένα,
Ἐσὺ ἐπῆρες τὸν ἀνθό, τὸν ἁγιασμένο ἐκεῖνο,
μαζὺ τὸν μοιρασθήκατε αἱ δυὸ ἀδελφωμέναι!....
Ἐσὺ τ' ἀστέρι 'γέννησες ποῦ 'λαμψε πρῶτα πρῶτα,
κ' ἐκείνη τὸν Ἑλληνισμὸ μὲ τὰ χρυσᾶ του φῶτα!!

Ἄχ! ἄλλοι χρόνοι ἤταν ἐκεῖνοι οἱ περασμένοι....
....τὴ δάφνη ὅταν ἔβλεπαν φτερούγιζ' ἡ καρδιά τους
θαρροῦσαν ἔβλεπαν σπαθὶ 'ς τὴ γῆ των τὴν βαμμένη
ὅλο ἀπὸ αἷμα Τούρκικο γιὰ τὴν Ἐλευθεριά τους!!...
...Ἕνα μονάχα σύνθημα.... μιὰ μόν' εἶχαν ἐλπίδα
ὅλοι νὰ ἰδοῦν ἐλεύθερη τὴ λατρευτὴ πατρίδα!!

Δὲν εἶχαν μίση 'ς τὴν ψυχὴ τότε κατηραμένα,
γιὰ τὸν ἐγωϊσμό ποτε δὲν ἔχανα τὸ χρόνο
δὲν εἶχαν πλούτη 'δῶ κ' ἐκεῖ 'ς τὴν πλάση σκορπισμένα
γιατ' εἶχαν βάρος 'ς τὴν ψυχὴ καὶ 'ς τὴν καρδιά τους πόνο!
Ἦταν ἀδέλφια τοῦ Μωριᾶ τὰ πρῶτα παλληκάρια
μὲ τοῦ 'Ολύμπου τὰ παιδιά, τῆς Ὄσσης τὰ λιονταράκια!!

Ἐμύριζε πολὺ βαρειὰ τὸ σκλαβωμένο ἀγέρι
δὲν εἶχε χάρι ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ τὸ ἀρωματίζῃ

καὶ σήμερα σὰν ἄπλωσες τὸ σπλαγχνικό Σου χέρι
ἔνιωσαν ἄλλη εὐωδιὰ τὸν κόσμο νὰ γεμίζῃ!
Ἔνιωσαν τῆς πυρίτιδος τὴν ἄγια εὐωδία,
αὐτὴ ποῦ ἔδωκε ζωή, τιμὴ κ' ἐλευθερία!

Ναί! τοὺς ἐχάρισε ζωή..... τέτοια ζωὴ δὲ σβύνει
γιατ' ὅσους καὶ ἂν ἔφαγε τὸ Τουρκικὸ τὸ βόλι
ἀθάνατη αἰώνια ἡ μνήμη της θὰ μείνει
τὸ ἔνδοξό τους ὄνομα τὸ ξέρει ἡ πλάσις ὅλη!!
Τὴν ἀλυσίδα ἔσπασαν καὶ τῶν σπαθιῶν τὴ θήκη
κ' ἐζήτησαν μ' ἡρωϊσμὸν ἢ θάνατο ἢ νίκη!

Καὶ ἔδωκεν ἡ χάρη Σου, ἀγαπημένη Κόρη,
κ' ἐλάμψανε σὰν σύνεφα 'ς τὸν κόσμο δαὸ ἀστέρια,
τὸ ἕνα ἀπ' τῆς Βηθλεὲμ ἐφώτισε τὰ μέρη
καὶ τ' ἄλλο ἔλαμψεν ἐδῶ 'ς τοῦ Γερμανοῦ τὰ χέρια!
Ἐκεῖνο σκρόπαγε χρυσαῖς εἰς τοὺς πιστοὺς ἀχτῖδες,
τ' ἄλλο τὸ γαλανόλευκο ἐλευθεριᾶς ἐλπίδες!

Ὅμως καὶ τώρα ὦ ἀγνὴ τοῦ Παραδείσου Κόρη,
ποῦ ἡ Ἑλλὰς ὁλόκληρος ἐμπρός σου γονατίζει,
ποῦ προσκυνᾷ ὅπου βρεθεῖ 'ς τοὺς κάμπους καὶ 'ς τὰ ὄρη
κάθε ψυχή, κάθε καρδιά. κι' ἀπὸ κρυφὰ δακρύζει.
Ἄχ!! δῶσε ἀκόμα.. δῶσε μας καὶ μία χάρι ἄλλη
νὰ ἰδοῦμε τὴν Ἑλλάδα μας ἀκόμα πολὺ μεγάλη!!

Μαρίκα Πίπιζα

ΔΩΡΕΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Αἱ ἀνίατοι, ὧν τὴν σκληρὰν τύχην πολλάκις ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἐθρηνήσαμεν, δύνανται νὰ μειδιάσωσι, νὰ ζωογονηθῶσιν ὑπὸ τοῦ μειδιάματος γλυκείας χαρᾶς καὶ ἐλπίδος.

Γυνὴ μεγάλης καρδίας καὶ αἰσθημάτων φιλανθρώπων ἡ ἐν Μασσαλίᾳ κ. Πρασακάκη ἀπεφάσισε νὰ ἐκτείνῃ ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ Ἀσύλου των κραταιὰν καὶ προστατευτικὴν χεῖρα. Τὴν ἐκ διακοσίων πεντήκοντα χιλιάδων φρ. περιουσίαν της μετὰ τοῦ ὀνόματός της ἡ ἔξοχος αὕτη τοῦ ἐλέους ἐργάτις ἀπεφάσισε νὰ κληροδοτήσῃ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Νοσοκομεῖον τῶν Ἀνιάτων, ὅπερ οὕτω θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπεκτείνῃ τὸν κύκλον τῆς εὐεργετικῆς ἐνεργείας του ἀνὰ πολὺ μεγαλήτερον ἀριθμὸν ἀτυχῶν ἀποκλήρων, καὶ ἀνταποκριθῇ πληρέστερον καὶ τελειότερον εἰς τὸν εὐγενῆ σκοπόν, ὃν προέθετο.

Βραδύτερον, ὅτε θὰ καθορισθῶσιν οἱ ὅροι τῆς μεγάλης καὶ γενναίας ταύτης δωρεᾶς, καὶ ὅτε ἐπισήμως ὡς μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ ὄχι ὡς ἁπλοῖ χρονογράφοι, ὡς πράττομεν σήμερον, θὰ δυνηθῶμεν νὰ γράψωμεν ἐν ἐκτάσει, θὰ παράσχωμεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας καὶ τὴν εἰκόνα τῆς εὐεργέτιδος ταύτης δεσποίνης μετὰ τῆς βιογραφίας αὐτῆς.

Νομίζομεν ὅτι καθῆκον ἡμῶν εἶναι νὰ γνωρίσωμεν εἰς τὰς πολυπληθεῖς ἀναγνωστρίας μας τὸν βίον γυναικός, ἥτις ἐν ἀρετῇ καὶ φιλανθρωπίᾳ βιώσασα, καὶ τὰ ἁγνὰ τῆς πίστεως καὶ πατρίδος αἰσθήματα ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς ἀπὸ τῆς νεότητος καλλιεργήσασα, παρίσταται σήμερον ἀρωγὸς καὶ προστάτις τόσων ἀτυχῶν ὑπάρξεων, τιμῶσα καὶ τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν πατρίδα καὶ τὸ φῦλον, εἰς ὃ ἀνήκει.

Οὕτω τὸ Λεύκωμα τῶν ἐξόχων Ἑλληνίδων τοῦ αἰῶνος, οὗ τὴν ἔκδοσιν ἀναλαμβάνομεν, θὰ πλουτισθῇ ὑπὸ μιᾶς ἔτι εἰκόνος, καὶ ἡ περικαλλὴς αὕτη βιογραφική μας δέσμη θὰ στολισθῇ ὑπὸ ἑνὸς ἔτι μυροβόλου ἄνθους, ἀναπτυχθέντος ἐν τῷ χλοερῷ κήπῳ τῆς εὐποιίας, τοῦ ἐλέους καὶ τῆς πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα ἀγάπης.

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομήτριαί μας ὡς καὶ οἱ κ. κ. ἀνταποκριταί μας οἱ καθυστεροῦντες μέχρι σήμερον τὸ ἀντίτιμον τῶν ἀποσταλέντων αὐτοῖς ἡμερολογίων νὰ ἀποστείλωσιν αὐτό, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναβάλωμεν ἐπὶ πλέον τὴν ἐκκύβευσιν τοῦ λαχείου. Γνωρίζομεν δ' εἰς τοὺς καθυστεροῦντας, ὅτι ἐάν τι τῶν ἡμερολογίων των κερδίσῃ, θὰ στερηθῶσι τοῦ δικαιώματός των ἐπὶ τοῦ κερδισθέντος ἀντικειμένου.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

Τὸ προπαρελθὸν Σάββατον ἔλαβαν αἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ» θρησκευτικαὶ ὁμιλίαι, ἃς ὁ Σύλλογος τῶν Κυριῶν ἐπανέλαβε καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο.

Ἐφ' ὅσον ἡ ἐν τοῖς ναοῖς θρησκευτικὴ διδασκαλία ἐξακολουθεῖ οὖσα ἀνεπαρκής, ὡς σήμερον, καὶ ἡ θρησκευτικὴ τοῦ κλήρου μόρφωσις ὑστερεῖ, αἱ θρησκευτικαὶ ὁμιλίαι τοῦ «Παρνασσοῦ» ἀναπληροῦσι μεγίστην κοινωνικὴν ἀνάγκην, καὶ ἔχουσιν ὑπερτάτην μορφωτικὴν δύναμιν.

Ἡ ἐκλογὴ δὲ τῶν θρησκευτικῶν ρητόρων, τῶν δύο παρ' ἡμῖν ἐξοχοτήτων τῆς θεολογίας συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἐπίδρασιν τῶν θρησκευτικῶν ὁμιλιῶν τοῦ «Παρνασσοῦ», ἐξ ὧν μεγίστην ἐλπίζομεν ὠφέλειαν θὰ ἀντλήσῃ ἡ κοινωνία ἡμῶν καὶ ἰδίᾳ τὸ γυναικεῖον φῦλον, τὸ ὁποῖον ἀθρόον καὶ ἐν ἀσφυκτικῷ συνωστισμῷ συνέρρεεν ἑκάστοτε εἰς αὐτάς.

Οἱ κ. κ. Ἰγνάτιος Μοσχάκης καὶ Διομήδης Κυριακὸς κατώρθωσαν νὰ συγκινήσουν, νὰ σαγηνεύσουν, νὰ γοητεύσουν τὸ ἀκροατήριόν των. Πᾶν θέμα αὐτῶν λαμβανόμενον ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἀναπτυσσόμενον γενικώτερον ἀφῆκεν ἀνεξαλείπτους ἐντυπώσεις ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀκροατηρίου καὶ διὰ πολὺν ἐλπίζομεν καιρὸν οἱ χρυσοῖ λόγοι τῶν ρητόρων θὰ ρυθμίζωσι τὰς σκέψεις καὶ κανονίζωσι τὰς πράξεις ἐκείνων πρὸς ἃς ἀπηυθύνοντο.

Ἔχομεν ὑπ' ὄψει δύο ἐκ τῶν ὁμιλιῶν τούτων τοῦ κ. Ἰγνατίου Μοσχάκη, τὴν περὶ πλεονεξίας καὶ πολυτελείας ὁμιλίαν, δύο ρητορικὰ ἀριστουργήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπεθυμοῦμεν νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν, ἐὰν ὁ χῶρος τῆς ἐφημερίδος μας τὸ ἐπέτρεπεν.

Εὐτυχῶς ὅτι ὁ κ. Μοσχάκης εἶχε τὴν ἀρίστην ἰδέαν νὰ τυπώσῃ τοὺς λόγους του τούτους καὶ οὕτω πᾶσα κυρία, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐντρυφήσῃ εἰς τὰ νάματα τοῦ νεωτέρου τούτου χρυσορρήμονος ρήτορος καὶ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν θείαν διδασκαλίαν του, δύναται νὰ ἀποκτήσῃ τὸ ἔργον του ἀποτεινομένη πρὸς αὐτόν.

Ἡμεῖς παραθέτομεν ἐνταῦθα τὸν ἐπίλογον μόνον τῆς περὶ πολυτελείας ὁμιλίας του.

«.....Ἡ πολυτέλεια παρακωλύει καὶ δολοφονεῖ τὴν εὐτυχίαν τοῦ γάμου. Ὁ γάμος εἶναι ἀναμφισβητήτως θεσμὸς ἱερός· ἐπ' αὐτοῦ στηρίζεται ὁ οἶκος, καὶ ἐπὶ τοῦ οἴκου ἡ συντήρησις καὶ ἡ πρόοδος τῆς κοινωνίας. Ὅσῳ συχνότεροι καὶ εὐτυχέστεροι οἱ γάμοι, τόσῳ μεγαλητέρα ἡ εὐημερία τῆς κοινωνίας. Ἡ ἐλάττωσις τῶν γάμων εἶναι βέβαιον σημεῖον τῆς χαλαρώσεως παντὸς ἠθικοῦ καὶ κοινωνικοῦ δεσμοῦ. Πόθεν δὲ ἡ ἐλάττωσις τῶν γάμων, ἥτις καὶ παρ' ἡμῖν δυστυχῶς παρατηρεῖται; Πόθεν ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς πολυτελείας; Δὲν εἶναι ἀρκετόν, ὅτι αἱ ἀνάγκαι τοῦ βίου εἶναι τόσον πολλαί, ἀλλὰ πολλαπλασιάζομεν

καὶ ἡμεῖς αὐτάς, δαπανῶντες πρὸς ματαίαν ἐπίδειξιν, ἀναπτύσσοντες πολυτέλειαν ἄσκοπον καὶ δυσανάλογον πρὸς τὰ ὑλικὰ ἡμῶν μέσα, παραδιδόμενοι ἀκατασχέτως εἰς περιττὰς ἀπολαύσεις καὶ τέρψεις, καὶ ζητοῦντες τὴν εὐτυχίαν οὐχὶ ἐν τῇ εὐγενείᾳ τοῦ πνεύματος καὶ ἐν τῷ ὕψει τῶν φρονημάτων, ἀλλ' ἐν πολυτελέσι συμποσίοις, ἐν λαμπρότητι σκευῶν καὶ ἐπίπλων, ἐν πλουσίῳ ἱματισμῷ. Ἐντεῦθεν παρακωλύονται οἱ γάμοι. Καίτοι συνηγορεῖ ἡ φωνὴ τῆς φύσεως καὶ ὑπάρχει ἡ ἀμοιβαία κλίσις, ὁ γάμος καθίσταται ἀδύνατος, διότι ἡ περιωρισμένη περιουσία τοῦ ἑνὸς δὲν ἀρκεῖ εἰς τὰς πολλαπλᾶς ἀνάγκας καὶ δαπάνας. Πόσων εὐγενῶν νέων καὶ ἀθώων παρθένων τὴν εὐδαιμονίαν παρακωλύει ἡ πολυτέλεια, εἰς πόσων ἱερῶν καὶ ἁγίων πόθων τὴν πλήρωσιν ἐναντιοῦται, ποσάκις μεταβάλλει εἰς κρουνοὺς δακρύων τὰς εὐγενεστέρας διαθέσεις εὐαισθήτων καρδιῶν, αἵτινες ἠδύναντο νὰ εὕρωσι τὴν εὐτυχίαν αὐτῶν ἐν τῇ ἀμοιβαίᾳ ἑνώσει! Ἡ πολυτέλεια δὲν ἐμποδίζει μόνον γάμους εὐτυχεῖς, ἀλλὰ καὶ συνάπτει γάμους δυστυχεῖς· διότι συνάπτουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ ἄνθρωποι τοὺς γάμους ἀποβλέποντες οὐχὶ εἰς ἀμοιβαῖα πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ προσόντα, ἀλλ' εἰς μόνον τὸ χρῆμα. Παρὰ τοῖς πολλοῖς ὁ γάμος δυστυχῶς μετέπεσεν εἰς ἁπλῆν συναλλαγήν. Συνδέονται διὰ δεσμοῦ ἰσοβίου· πρὶν ἢ γνωρισθῶσι καλῶς, πρὶν ἢ σκεφθῶσιν, ἂν δύνανται νὰ συζήσωσιν, ἂν συμβιβάζωνται πρὸς ἀλλήλους καὶ κατὰ τὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ κατὰ τὴν ἀνατροφὴν καὶ κατὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν. Λησμονοῦσιν ὅτι ὁ χρυσὸς ὅλος τοῦ κόσμου δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ δύο ὄντα, ὧν τὰ φρονήματα καὶ αἰσθήματα δὲν συμβιβάζονται. Τί ὠφελεῖ, ἂν τὰ δάκρυα τῆς λύπης πίπτουσιν ἐπὶ χρυσοϋφάντων ταπήτων, ἢ ἐπὶ ἐσθῆτος πολυτελοῦς; Μήπως τὰ δάκρυα ταῦτα εἶναι διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον πικρά; Τί ὠφελεῖ νὰ διάγῃ τις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλούτου βίον ἄχαριν καὶ ἀπέλπιδα; Τὰ ἀξιώματα, αἱ ὑψηλαὶ κοινωνικαὶ θέσεις καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια δὲν θεραπεύουσι τὰ τραύματα τῆς καρδίας, δὲν πληροῦσι τὸ κενόν, ὅπερ διανοίγει ἐν τῇ καρδίᾳ ἡ συμβίωσις μετὰ προσώπου ἀπεχθοῦς. Ποσάκις ἔριδες καὶ διαιρέσεις πληροῦσι τὰ μέγαρα τῶν πλουσίων! Ποσάκις ἡ πολυτέλεια πληροῖ τὸν οἶκον ταλαιπωριῶν καὶ θλίψεων, καταστρέφει τὴν ἀμοιβαίαν πίστιν καὶ ἀγάπην καὶ ὁδηγεῖ εἰς τελείαν καταστροφὴν καὶ ὑλικὴν καὶ ἠθικήν!

Πρὸς ὑμᾶς νῦν ἀποτείνω τὸν λόγον, ὦ σεμναὶ Κυρίαι. Εὐμεθα εὐτυχεῖς ὅτι λαλοῦμεν πρὸς ὑμᾶς· διότι δι' ὑμῶν λαλοῦμεν πρὸς ἅπασαν τὴν κοινωνίαν· διότι δι' ὑμῶν λαλοῦμεν πρὸς τὴν ἐπερχομένην γενεάν, ἧς ἡ ἀνατροφὴ καὶ ἡ διάπλασις εἰς τὰς χεῖρας ὑμῶν εἶναι ἀνατεθειμένη. Ἂν ἠδύνατο ἡ φωνή μου νὰ διεισδύσῃ εἰς τὰς ἐνδομύχους πτυχὰς τῶν καρδιῶν καὶ ὑμῶν καὶ πάσης ἑλληνίδος, θὰ ἔλεγον πρὸς ὑμᾶς μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου. *Καλλιεργεῖτε, ὦ χριστιαναὶ γυναῖκες, τὸν κρυπτὸν τῆς καρδίας ἄνθρωπον, ὅ ἐστιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελές.* Φεύγετε πᾶσαν ψευδῆ λάμψιν, ἥτις εἶναι ἡ κυριωτέρα πηγὴ πάσης ἠθικῆς ἀποπλανήσεως καὶ ὑλικῆς καταστροφῆς. Παρέχετε εἰς τὰ τέκνα ὑμῶν παράδειγμα ἁπλότητος ἠθῶν καὶ εὐγενείας αἰσθημάτων, ζωῆς πίστεως, φιλανθρωπίας καὶ φιλοπατρίας. Συνειθίζετε ἐνωρὶς τὰ τέκνα ὑμῶν εἰς τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὴν σωφροσύνην· προφυλάσσετε δὲ ἀπὸ τῆς ματαιότητος, τῆς φιλαρεσκείας καὶ ψευδεπιδείξεως. Μὴ καθιστᾶτε αὐτὰ δοῦλα τῆς ὕλης· ἀσκεῖτε αὐτὰ εἰς τὴν σκληραγωγίαν, ἥτις φέρει ὑγείαν σώματος καὶ ψυχῆς. Ἐμπνέετε εἰς αὐτὰ ἀγάπην πρὸς τὴν ἐργασίαν, πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ πρὸς πᾶν εὐγενές. Κύριον ὑμῶν μέλημα ἔστω ἡ μόρφωσις τῆς καρδίας αὐτῶν. Διδάξετε αὐτὰ ὅτι ὁ βίος εἶνε ἀγών, καὶ ὅτι ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ στεφανοῦνται μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐσυνείθισαν ν' ἀγωνίζωνται. Ἔχει ὁ βίος πολλοὺς κινδύνους καὶ πολλὰς τριβολίας· θὰ καταστήσητε εὐτυχῆ τὰ τέκνα ὑμῶν, ἂν ὡπλίσητε αὐτὰ κατὰ τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῶν κινδύνων. Μιμήθητε τὴν ἐνάρετον γυναῖκα τοῦ στρατηγοῦ Φωκίωνος, ἥτις πρὸς τὴν ἐξ Ἰωνίας φίλην τὴν ἐπιδειξαμένην πρὸς αὐτὴν χρυσᾶ καὶ λιθοκόλλητα κοσμήματα εἶπεν· «Εἰς ἐμὲ κοσμήματα εἶνε ὁ Φωκίων, ὅστις εἰκοστὸν ἤδη ἔτος εἶνε στρατηγὸς Ἀθηναίων.» Μίμηθητε τὴν σοφὴν μητέρα τῶν Γράκχων, ἥτις, ὅτε ἡ παρ' αὐτῇ ξενιζομένη γυνὴ ἐκ Καμπανίας ἔδειξε πρὸς αὐτὴν διαφόρους ἀδάμαντας καὶ μαργαρίτας καὶ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ καὶ τοὺς τῆς Κορνηλίας, αὕτη παρουσιάσασα τοὺς υἱοὺς αὐτῆς εἶπεν· «Ἰδοὺ τὰ ἐμὰ πλούτη, ἰδοὺ ὁ ἐμὸς θησαυρὸς καὶ στολισμός». Μίμηθητε τὰς χριστιανικὰς ἐκείνας μητερας, αἵτινες ἀνεδείκνυον τοὺς Χρυσοστόμους, τοὺς Βασιλείους καὶ Γρηγορίους, καὶ τὰς ὁποίας θαυμάζοντες οἱ ἐθνικοὶ ἀνεφώνουν· «Οἵαι παρὰ τοῖς χριστιανοῖς γυναῖκές εἰσι! Ταύτας μιμήθητε· τοιαύτην ἀνατροφὴν δότε εἰς τὰ τέκνα ὑμῶν· καὶ μὴ ἀμφιβάλλετε, ὅτι θὰ καταστῆτε ἄξιαι τῆς ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης. Θ' ἀνεγείρωμεν εἰς ὑμᾶς ἀληθεῖς ἀνδριάντας, οὐχὶ ἐκ λίθου εὐθράστου, οὐχὶ ἐν ἐπιγράμμασιν ἀνοήτοις, οὐχὶ ἐν παροξυσμῷ ἀσυνέτῳ, ἀλλ' ἐκ λίθου ἀφθάρτου καὶ πολυτίμου καὶ ἐν κρίσει λελογισμένῃ, θὰ στήσωμεν δ' αὐτοὺς ἐκεῖ, ἔνθα οὐδεμία ἀνθρωπίνη δύναμις δύναται νὰ διεισδύσῃ καὶ διασαλεύσῃ, θὰ στήσωμεν αὐτοὺς ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, καὶ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν θὰ χαράξωμεν τὴν ἀνεξάλειπτον ἐπιγραφήν: Εἰς τὰς ἑλληνίδας μητέρας ἡ πατρὶς εὐγνωμονοῦσα.

ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑ: ΓΕΥΜΑΤΑ

Αἱ προσκλήσεις εἰς γεῦμα, ἐὰν μὲν τοῦτο εἶναι ἐπίσημον, γίνονται ἔντυποι καὶ ἀποστέλλονται ὀκτὼ ἡμέρας πρὸ τῆς διὰ τὸ γεῦμα ὁρισθείσης. Ἐν τῷ προσκλητηρίῳ ὁρίζεται ἀκριβῶς ἡ ὥρα καὶ ἡ ἡμέρα, οἱ προσκαλούμενοι δὲ δύο μόλις λεπτὰ πρὸ τῆς ὁρισθείσης ὥρας μεταβαίνουσι. Ἐὰν βραδύνωσι, ἀναγκάζουσι τοὺς προσκαλοῦντας καὶ τοὺς λοιποὺς συνδαιτημόνας νὰ ἀναμένωσι· τὰ φαγητά, ἅτινα εἰς τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν εἶναι ἕτοιμα καταστρέφονται καὶ οὕτω ἐπέρχεται δυσάρεστος σύγχυσις καὶ ἀταξία. Ἐὰν μεταβῶσι πολὺ ἐνωρίτερον τῆς ὁρισθείσης ὥρας ἡ οἰκοδέσποινα, ἥτις ὀφείλει νὰ ἐπιστατήσῃ εἰς τὰ τοῦ γεύματος μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, ἀναγκάζεται νὰ μένῃ μετὰ τοῦ ξένου, προδήλως ἀμηχανοῦσα καὶ στενοχωρουμένη. Ἐὰν ὁ προσκληθεὶς ἀδυνατῇ νὰ ἀποδεχθῇ τὴν πρόσκλησιν, εἰδοποιεῖ δι' εὐγενοῦς ἐπιστολῆς τοὐλάχιστον μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ὁρισθείσης.

Ἐὰν τὸ γεῦμα δὲν εἶναι ἐπίσημον, τότε αἱ προσκλήσεις γίνονται χειρόγραφοι ἢ προφορικαὶ καὶ μόνον δύω ἡμέρας πρότερον. Καὶ πάλιν ὁ προσκαλούμενος ὀφείλει νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ δηλώσῃ εὐγενῶς, ὅτι δέχεται ἢ ὄχι τὴν πρόσκλησιν.

Εἰς τὸ ἐπίσημον γεῦμα αἱ κυρίαι φέρουσιν ἐσθῆτα ἑσπερίδος καὶ οἱ κύριοι μέλαν ἔνδυμα. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος οὐδεὶς ἄλλος φέρει χειρόκτια, πλὴν τῶν ὑπηρετῶν, ἐὰν εἶναι ἄνδρες, ὅτε καὶ φέρουσι πάντοτε μέλαιναν ἐνδυμασίαν.

Ὅταν πάντες οἱ κεκλημένοι ἔχουσι συναθροισθῆ, τότε ὁ οἰκοδεσπότης δίδει τὸν βραχίονα εἰς τὴν γεροντοτέραν ἐκ τῶν ξένων κυριῶν, τούτους δὲ ἀκολουθοῦσιν οἱ ἄλλοι κύριοι, δίδοντες ἕκαστος τὸν βραχίονα εἰς τὴν πλησίον του εὑρισκομένην, ἐὰν προηγουμένως ἡ οἰκοδέσποινα δὲν ἔχῃ ὑποδείξῃ αὐτοῖς τὴν διὰ τὸ γεῦμα παρατράπεζαν κυρίαν, ὅτε καὶ ὁδηγοῦσι ταύτην εἰς τὴν προωρισμένην θέσιν. Ἡ οἰκοδέσποινα μένει τελευταία, δίδουσα τὸν βραχίονα εἰς τὸν νεώτερον καὶ ἀγνωστότερον τῶν κυρίων.

Ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἡ οἰκοδέσποινα κάθηνται πάντοτε ὁ εἷς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, τιμητικαὶ δὲ θέσεις θεωροῦνται αἱ δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τῶν οἰκοδεσποτῶν. Ὁ κύριος τοποθετεῖ δεξιά του τὴν γεροντοτέραν ἐκ τῶν κυριῶν καὶ ἀριστερὰ τὴν ἑπομένην αὐτῇ κατὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ ἡ κυρία τοὺς γεροντοτέρους ἐκ τῶν ἀνδρῶν. Ἐὰν ὅμως τύχῃ οἱ μᾶλλον ἡλικιωμένοι τοῦ γεύματος νὰ εἶναι συγγενεῖς ἢ πολὺ οἰκεῖοι, τότε ἀντ' αὐτῶν ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἡ οἰκοδέσποινα τοποθετοῦσι τοὺς μᾶλλον ξένους καὶ ἀγνώστους εἰς τοὺς λοιποὺς συνδαιτημόνας.

Διὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν λοιπῶν κεκλημένων φροντίζει προηγουμένως ἡ οἰκοδέσποινα, ἀποφεύγουσα νὰ τοποθετῇ πλησίον ἀνθρώπους ἐντελῶς ἀγνώστους μεταξύ των, ἢ διαφόρου ἐντελῶς κοινωνικῆς θέσεως ἢ ἀναπτύξεως. Θὰ εἶναι πολὺ ἀδεξία ἡ οἰκοδέσποινα, ἥτις θὰ τοποθετήσῃ πλησίον εὐφυοῦς κυρίας, ἄνδρα μὴ τοιοῦτον ἢ ἄξεστον τοὺς τρόπους, ἢ πλησίον σοβαροῦ ἀνδρὸς νεάνιδα ἐλαφρὰν ἢ περιωρισμένων γνώσεων. Ἡ οἰκοδέσποινα ὀφείλει νὰ ἠξεύρῃ τοὺς ξένους της καὶ νὰ τοὺς τοποθετῇ τοιουτοτρόπως, ὥστε πάντες καὶ πᾶσαι νὰ μείνωσιν εὐχαριστημένοι ἐκ τῶν συντρόφων των, ὅπερ θὰ ἀποτελέσῃ τὴν μεγίστην τοῦ γεύματος ἐπιτυχίαν.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος οἱ κύριοι ὀφείλουσι νὰ περιποιῶνται τὰς πλησίον των καθημένας κυρίας, προλαμβάνοντες τὰς ἐπιθυμίας των, χωρίς, ἐννοεῖται, νὰ γίνωνται ἐνοχλητικοί. Οὐδέποτε ὅμως αἱ κυρίαι ὀφείλουσι νὰ ζητῶσι τι παρὰ τῶν κυρίων, οἵτινες κάθηνται πλησίον των. Ἐὰν οὗτοι δὲν ἔχωσι τὴν ἀπαιτουμένην λεπτότητα, ὥστε νὰ προσφέρωσιν αὐταῖς οἶνον, ὕδωρ ἤ τι ἄλλο, τότε ἡ κυρία διὰ νεύματος καλεῖ τὸν ὑπηρέτην καὶ χαμηλοφώνως ζητεῖ παρ' αὐτοῦ ὅ,τι θέλει.

Τρώγει τις ὅσον δύναται ἡσυχώτερον καὶ δὲν ὁμιλεῖ ποτε ὅταν ἔχῃ τὸ στόμα πλῆρες. Δὲν τρώγει μετ' ἀπληστίας καὶ λαιμαργίας, ἀλλ' οὐδέποτε ἀποποιεῖται οἱονδήποτε ἔδεσμα. Ἡ ἀποποίησις φαγητοῦ τινος προδίδει ἀποδοκιμασίαν τοῦ προσφερομένου φαγητοῦ καὶ προσβάλλει τὴν οἰκοδέσποιναν. Ἐάν τις τρώγῃ ὀλίγον, ἀνάγκη νὰ λαμβάνῃ εἰς τὸ πιάτον του ὀλίγον. Νὰ ἀφίνῃ τὸ φαγητὸν εἶναι ἀπρεπές.

Ἐὰν τὰ φαγητὰ σερβίρωνται δι' ὑπηρετῶν, οἵτινες κάμνουν τὸν γῦρον τῆς τραπέζης, τότε οἱ κύριοι σερβίρονται κατὰ σειράν, χωρὶς νὰ ἀπαιτῶσι νὰ σερβιρισθῶσιν αἱ κυρίαι πρῶται.

Προπόσεις δὲν φέρουσιν, ἐκτὸς ἐὰν ὁ οἰκοδεσπότης ἢ ἡ οἰκοδέσποινα δώσωσι τὸ παράδειγμα. Καὶ εἰς τοιαύτην περίστασιν οἱ κύριοι μόνον φέρουσι προπόσεις, αἱ κυρίαι οὐδέποτε, ἐκτὸς ἐὰν εἶναι πολὺ ἡλικιωμέναι.

Εἶναι δύσκολον νὰ ἀπαριθμήσῃ τις τὰς λεπτομερίας, αἵτινες συμπαρακολουθοῦσιν εἰς πᾶν γεῦμα, ὡς ἀρχὴν ὅμως πάντες ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι τὸν πρὸς τοὺς συνδαιτημόνας σεβασμὸν καὶ ἀβρότητα. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, περὶ τῆς διατάξεως καὶ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ ὁποίου θέλετε ἀναγνώσει πᾶν σχετικὸν εἰς τὴν «Οἰκιακὴν Ἐφημερίδα», ἡ οἰκοδέσποινα ἐγείρεται πρώτη, λαμβάνει τὸν βραχίονα τοῦ παρ' αὐτὴν κυρίου καὶ δίδει τὸ σημεῖον τῆς εἰς τὴν αἴθουσαν μεταβάσεως. Τὸν καφὲ παρ' ἡμῖν σερβίρουσιν οἱ ὑπηρέται. Ἐν Εὐρώπῃ ὅμως, ἔνθα ὁ καφὲς κατασκευάζεται σχεδὸν ὡς τὸ τέϊον, τὸν βράζει ἡ κυρία ἐντὸς μικροῦ χαλκίνου πυραύνου καὶ μόνη πληροῖ τὰ κύπελλα τῶν προσκεκλημένων της.

Οἱ γευματίσαντες ἢ καθ' ἡμᾶς οἱ δειπνήσαντες παρά τινι οἰκογενείᾳ, διέρχονται καὶ τὴν ἑσπέραν των παρ' αὐτῇ. Εἶναι ἀπρεπὲς μετὰ τὸ φαγητὸν νὰ ἀπέλθῃ τις. Διὰ τὸ πρόγευμα τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει, ὅτε ἓν τέταρτον μετ' αὐτὸ οἱ κεκλημένοι ἀποσυρονται.

Δὲν εἶναι βεβαίως ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι οὐδεὶς καλοανατεθραμμένος ἄνθρωπος ἀπερχόμενος τῆς οἰκίας ἐν ᾗ ἐγευμάτισεν ἐπικρίνει τὰ φαγητὰ καὶ τὰ ποτά, ἢ τὴν τάξιν ἢ τὴν συμπεριφορὰν τῶν οἰκείων. Τοῦτο ἀποτελεῖ χαρακτηρισμὸν χείριστον διὰ τὸν κατακριτήν, καὶ προδίδει αἰσθήματα μοχθηρὰ καὶ ἀνατροφὴν ἐντελῶς χυδαίαν.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Ἐν ᾧ οὗτος τοιαῦτα παρὰ τὸ πρρσκεφάλαιον τῆς ἀσθενοῦς θελογίζετο, αὕτη ἀνανήφουσα τῆς ληθαργικῆς καταστάσεως, εἰς ἣν εὑρίσκετο, ὡς ἐγείρεταί τις ἐξ ὀνείρου, καὶ βλέπουσα ἑαυτὴν ἐπὶ τῆς βασιλικῆς ἐκείνης κλίνης, ἐν μέσῳ ἀσμοσφαίρας ἀρωματώδους καὶ περιστοιχιζομένην ὑπὸ παντός, ὅ,τι ἐντελέστερον πολυτέλειας καὶ κομψότης συνηνωμέναι δύνανται νὰ ἐπιδείξωσι, κατελήφθη ὑπὸ θάμβους.

— Ποῦ λοιπὸν εὑρίσκομαι; ἐψιθύρισεν ἐν ἐκστάσει, εἶμαι εἰς τὸν οὐρανόν; ἐδῶ εἶναι ὁ παράδεισος;

Ὁ Πέτρος ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας, τὰς ὁποίας λίαν χαμηλοφώνως εἶχε προφέρει, ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην.

Αὕτη τότε ἀφῆκε κραυγήν.

— Ὦ! ναί εἰς τὸν παράδεισον, ἀφ' οὗ ἐκεῖνος εἶναι ἐδῶ!...

Οὗτος βαθέως συγκεκινημένος καὶ ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς ἔκυψε καὶ ἠσπάσθη αὐτὴν τρυφερῶς ἐπὶ τοῦ μετώπου θωπεύσας συγχρόνως τὴν θαυμασίαν κόμην της.

Ἡ Παυλίνα ὑπὸ τὸ κράτος ἀφάτου ἀγαλλιάσεως ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἐκ τῆς σφοδρᾶς συγκινήσεώς της τόσῳ ἦτο ὠχρά, ὥστε ἐνόμιζέ τις αὐτὴν ἐτοίμην νὰ ἐκπνεύσῃ.

Τὸ τοιοῦτον βλέπων ὁ Πέτρος μεγάλως ἐταράχθη.

— Εὑρίσκεσθε ἐν τῇ οἰκίᾳ σας, ἀξιολάτρευτος κόρη, ἀπόλυτος κυρία καὶ δέσποινα πάντων ἐν αὐτῷ μηδ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου ἐξαιρουμένου.

— Ἐν τῇ οἰκίᾳ μου; ἐπανέλαβεν αὕτη, δὲν ἐννοῶ....

— Ὅταν θὰ ἀναλάβητε ὀλίγας δυνάμεις καὶ εἶσθε εἰς θέσιν νὰ μὲ ἀκούσητε θὰ σᾶς ἐξηγήσω τὰ πάντα.

— Αἱ ἰδέαι μου εἶναι συγκεχυμέναι, δὲν εἰξεύρω ποῦ εὑρίσκομαι, μὴ μὲ ἀρήσητε εἰς τὴν ἄγνοιαν αὐτὴν ἐξηγήσατε μοι τί συμβαίνει... σᾶς καθικετεύω.

— Ὄχι, εἶσθε ἀκόμη πολύ, πάρα πολὺ ἀδύνατος.

— Δὲν εἶμαι τόσῳ ἀδύνατος ὅσῳ φαντάζεσθε, ἄλλως τε ἀφ' οὗ δὲν ἀπέθανον ἀπὸ χαρὰν πρὸ ὀλίγου βλέπουσα ὑμᾶς πλησίον μου, πρέπει νὰ πεισθῆτε ὅτι τὰ πάντα ἀκινδύνως δύναμαι νὰ ἀκούσω.

Ἀλλ' αἴφνης βαθεῖα πτυχὴ ἐφάνη διαυλακοῦσα τὸ ὡραῖον μέτωπόν της, ἐνῷ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς συνεσκίασεν ἔκφρασις μελαγχολίας.

— Ὁ πατήρ μου, ἔκραξεν αὕτη περίτρομος, ὁ πατήρ μου θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ἀπαγάγῃ ἐντεῦθεν, ἔχει τὸ δικαίωμα αὐτό; Ποσὸν δυστυχὴς εἶμαι, Θεέ μου!... Σώσατέ με, Πέτρε, σώσατέ με!. .

— Ἠσυχάσατε, οὐδένα τοιοῦτον διατρέχετε κίνδυνον, εὑρίσκεσθε ὑπὸ τὴν προστασίαν μου καὶ οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ ποτε νὰ σᾶς ἀφαιρέσῃ ἀπ' ἐμοῦ.

— Εἶσθε βέβαιος;

— Ἔχετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου. Ἐν πρώτοις οὐδεὶς γνωρίζει ποῦ εὑρίσκεσθε. Πάντες ὅσοι σᾶς περιστοιχίζουσιν εἶναι πιστοὶ καὶ ἀφοσιωμένοι εἰς ἐμὲ θεράποντες. Ἐκτὸς τούτου ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπάρρωσίν σας θὰ ἀναχωρήσωμεν οἱ δύο ὁμοῦ καὶ θὰ ὑπάγωμεν εἰς μέρος, ἔνθα οὐδεὶς ποτε θὰ δυνηθῇ νὰ σᾶς ἀνακαλύψῃ.

Εἶχεν ὁμιλήσει διὰ τρόπου λίαν πειστικοῦ καὶ μηδεμίαν ἐπιδεχομένου ἀντίρρησιν, τὸ πνεῦμα ἄλλως τε τῆς Παυλίνας ἦτο ἐπὶ τοσοῦτον ἐξησθενημένον, ὥστε ἠρκέσθη αὕτη εἰς τὰς διαβεβαιώσεις αὐτοῦ ταύτας, οὐδὲ ἐσκέφθη νὰ ἀποτείνῃ αὐτῷ τὴν ἐρώτησιν πῶς, ἐν ᾧ ἁπλοῦς μόνον ἦτο ὑπάλληλος, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιχειρήσῃ τόσῳ μακρυνὸν ταξείδιον ἢ πόθεν προήρχετο ἡ περιβάλλουσα αὐτὴν ἡγεμονικὴ πολυτέλεια.

Ὁ Πέτρος ἀφ' ἑτέρου παρατηρήσας ὅτι αὕτη ἦτο κατάκοπος τῇ εἶπε:

— Κοιμηθῆτε τώρα. αὔριον συνεχίζομεν τὴν ὁμιλίαν μας.

Ἔδωκεν αὐτῇ τὸ ὑπὸ τοῦ δόκτορος Γραβιὲ ὁρισθὲν φάρμακον, μετὰ τοῦτο οὗτος μὲν ἐκάθισεν εἰς τὴν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον αὐτῆς θέσιν του, αὕτη δέ, δραξαμένη τῆς χειρός του καὶ κρατοῦσα αὐτὴν ἐντὸς τῆς ἰδικῆς της, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκοιμήθη μέχρι τῆς πρωΐας ὕπνον νηδυμον καὶ γλυκύν.

Ὅτε ἤνοιξεν αὕτη τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκράτει ἔτι τὴν χεῖρα τοῦ Πέτρου, ὅστις εὑρίσκετο εἰς τὴν αὐτὴν πάντοτε θέσιν, ἀλλ' ἐντελῶς ἐξηντλημένος ἐκ τῆς κοπώσεως καὶ ἀγρυπνίας εἶχεν ἀποκοιμηθῆ κλίνας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς νέας κόρης.

Ἡ Παυλίνα ἀπήλλαξεν ἠρέμα τὴν χεῖρά της τῆς χειραψίας καὶ ἔρριψε πέριξ αὐτῆς ζωηρὰς περιεργείας βλέμματα. Οὖσα νῦν ἐντελῶς ἀπόσετος καὶ ἔχουσα ὡς ἐκ τούτου διαυγῆ τὴν διάνοιαν, ἠδύνατο νὰ ἀντιληφθῇ λίαν σαφῶς τῶν συμβαινόντων.

Ὅτε παρετήρησεν αὕτη καλῶς πάνθ' ὅσα τὴν περιεκύκλουν, τὰ πολύτιμ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΔΩΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Πλὴν τῶν εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον ἀναγραφέντων δώρων ἀπέστειλαν ἔτι ἡμῖν ὑπὲρ τῶν ἐργατίδων μας: ἡ κ. Καυταντζόγλου δρ. 25, τὸ Παρθεναγωγεῖον Σκορδέλλη δύο φορέματα ἐρραμμένα, δέκα ἐμπροσθέλλας, δύο ζεύγη περικνημίδων, ἓξ ὑποφόρια κλ. πάντα ἐπεξεργασθέντα παρὰ τῶν μαθητριῶν τοῦ παρθεναγωγείου της, αἵτινες οὕτω ἀσκοῦνται εἰς τὴν φιλανθρωπίαν. Ἡ δεσποινὶς Σοφία Φωτιάδου ἓξ πήχεις φλανέλλας καὶ ἓξ ρινόμακτρα. Τὴν ἐπαύριον δὲ τῶν ἐξετάσεων ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς δρ. 100 καὶ ἡ Α. Υ. ἡ ἡγεμονὶς Σοφία δρ. 100, περὶ τοῦ τρόπου τῆς διαθέσεως τῶν ὁποίων θέλομεν γράψει προσεχῶς. Ἐν ὅλῳ ἀπεστάλησαν ἡμῖν μέχρι τῆς ἡμέρας τῶν ἐξετάσεων πλὴν τῶν διαφόρων ὑφασμάτων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων δρ 328, εἰς ἃς προσεθέσαμεν ἐκ τοῦ μικροῦ κεφαλαίου τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου δρ. 72 καὶ οὕτω διὰ τοῦ ποσοῦ τῶν 400 ἠγοράσαμεν ὑφάσματα μάλλινα καὶ βαμβακερὰ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν διακοσίων φορεμάτων, ὧν ἔχομεν ἀνάγκην. Αἱ παρὰ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως καὶ τῆς ἡγεμονίδος Σοφίας ἀποσταλεῖσαι 200 δρ. δὲν διετέθησαν δι' ἀγορὰν τῶν δώρων τούτων, διότι ταῦτα εἶχον ἤδη διανεμηθῆ.

Θερμοτάτην ἤδη καὶ ἄπειρον ἐκφράζομεν ἐκ μέρους τῶν ἐργατίδων μας εὐγνωμοσύνην πρὸς τὰς Α. Μεγαλειότητας καὶ τὴν Α. Β. Ὑψηλότητα, πρὸς τὸν δήμαρχον Ἀθηναίων κ. Μιχαὴλ Μελᾶν, πρὸς πάσας τὰς εὐγενεῖς καὶ φιλανθρώπους κυρίας, καὶ τοὺς κυρίους ἐμπόρους, οἵτινες διὰ τῶν γενναίων δωρεῶν των ἀντήμειψαν τὴν ἀρετὴν καὶ ἐργασίαν καὶ ἐνίσχυσαν αὐτὴν οὕτω ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ καθήκοντος.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Καθαρίζετε τὸν ἀέρα δωματίου ἀσθενοῦς ἐὰν θέσητε ἐπὶ ἀνημμένων ἀνθράκων ἓν κογλιάριον καφὲ ἀλεσμένον.

Ἐὰν θέλητε νὰ προφυλάξητε τοὺς ὀδόντας σας ἀπὸ τερηδόνα καὶ νὰ καταστήσητε αὐτοὺς λευκοτάτους, τρίβετέ τους μὲ ψιλοτριμμένους ξυλάνθρακας.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ἀρνὶ παραγεμιστό. Ἀδειάσατε τὸ ἀρνί σας ἀπὸ τῶν ἐντοσθίων του, πλύνατε καὶ καθαρισατέ το. Ἑτοιμάσατε ἰδιαιτέρως κημὰν ἐκ χοιρείου κρέατος, εἰς ὃ προσθέτετε τὸ ἧπαρ καὶ τοὺς νεφροὺς τοῦ ἀρνιοῦ, τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν μυελὸν αὐτοῦ Κοκινίζετε 2—3 κρόμμυα, προσθέτετε τὸν κημά σας μὲ ἀρκετὸν βούτυρον. ἁλατοπίπερον, μαϊντανὸ ψιλοκομμένο. ὀλίγον ρύζι, ὀλίγον ζωμὸν κρέατος, ὀλίγον πορτοκαλόφλουδον καὶ μανιτάρια ψιλοκομμένα. Ὅταν βράσουν ὅλα μαζή, γεμίζετε τὸ ἀρνί σας, τὸ βουτυρόνετε καὶ τὸ στέλλετε εἰς τὸν φοῦρνον. Καὶ πλάτην ἀρνιοῦ γεμίζετε οὕτω, ἀλλὰ τότε τὴν ἑψήνετε κατ' οἶκον μὲ σιγανὴν φωτιὰν ἀπὸ ἐπάνω καὶ ἀπὸ κάτω.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πᾶσαι αἱ ἐν Μυτιλήνῃ κκ. συνδρομήτριαι παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλωσι τὰς συνδρομάς των πρὸς τὸν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ δικηγόρον κ. Ε. Μολῖνον, τὸν εὐαρεστηθέντα νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀντιπροσωπείαν ἡμῶν —Καν Α. Ρ. **Γιουμουλτζίναν.** Εἶχον ἀποσταλῆ ὅτε ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή σας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν στέλλεται καὶ ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» Γνωρίσατέ μας ἐὰν ἐλήφθησαν ἤδη;—Καν Κ. **Πάτρας.** Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος οὐδὲν γινώσκομεν ἀβλαβές. Θὰ ζητήσωμεν ὁδηγίας παρὰ φίλης ἰατροῦ ἐν Παρισίοις, καὶ θὰ σᾶς γράψωμεν. Ἐξεδόθη καὶ τὸ ε'. τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς ἀποστείλωμεν. Συνδρομὴ Οἰκιακῆς ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε.—Καν Μ. Χ. Κ. **Λεβαδείαν.** Ἐλήφθησαν. Εὐγνωμονοῦμεν. Λαμβάνετε ἐπιστολὴν μετ' ἀποδείξεων.—Καν Φ. Δ. Ν. **Σηλύμβριαν.** Εἰδοποιήσαμεν τὸν ἐν Κιπόλει ἀνταποκριτὴν μας. Δὲν ἐννοεῖται ὅτι εἶναι δύσκολον νὰ γράψωμεν ἐπιστολὰς πρὸς πάντας τοὺς καθυστεροῦντας;—Δα Π. Λ. **Πύργον.** Θὰ δημοσιευθῇ εὐχαρίστως. Γράφομεν.—Κον Δ. Σ. Π. **Πάτρας.** Ἀποστείλατε ἀντίτιμον ἀμφοτέρων ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς, ὡς πράττουσιν οἱ πλεῖστοι τῶν συνδρομητῶν. — Καν Σ. Α. **Γιούργεβον.** Οὐδὲν ἀπεφασίσθη ἔτι. Ὅπως δήποτε καὶ ἐὰν ἀναχωρήσω εἰς Σικάγον, θὰ ἐπιστρέψω πρὸ τοῦ Ἰουλίου. Μυρίας εὐχαριστίας διὰ προσφοράν σας ὑπὲρ τῶν ἐργατίδων μας. Γράφομεν — Κον Δ. Δ. **Αἰκατερινοδάρ.** Ρούβλια 10 ἐλήφθησαν. Θὰ ποοσπαθήσωμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν.—Καν Αἰ. Γ. Κ. **Κεφαληνίαν.** Συνδρομὴ ἀμφοτέρων ἐλήφθη. Ταινία μεταβληθήσεται εὐθὺς ὡς τυποθῶσι νέαι ταινίαι.—Κον Ν. Κ. **Ἀργοστόλιον.** Ζητούμενοι ἀριθμοὶ ἀποστέλλονται ἐπὶ συστάσει. Μήπως ὑπάρχῃ ἐν τῇ πόλει σας καὶ ἄλλος τις φέρων τὸ αὐτὸ ὄνομα;—Καν Αἰ. Δρ **Ζαγαζίγιον.** Ἐὰν ἐφέρετε τὸ αὐτὸ μετὰ τῆς γραψάσης ὄνομα θα εἶχε λόγον ἡ δήλωσις. Ἐνῷ τώρα μοὶ φαίνεται ὀλίγον παράδοξος.—Κον Στ Β. **Ἀλεξάνδρειαν.** Νέαι συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Ἀντίτιμον ἐλήφθη παρὰ κ. Κωνσταντινίδου.—Καν Κλ. Φ. **Ἀλεξάνδρειαν.** Ἀντίτιμον συνδρομῆς σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Δ. Ν. Κ. **Μυτιλήνην.** Ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε Ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενεῖς κρίσεις.—Καν Μ. Ε. Μπ. **Ἀργοστόλιον.** Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 35 ἐλήφθη Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Τρεῖς νέαι συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Γράφομεν.—Καν Εἰ. Φρ. **Ἀθήνας.** Δρ. 10 ὑπὲρ Ἀσύλου Ἀνιάτων ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Καν Π. Θ. Α. **Μερσύναν.** Ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν. Φύλλα ἀποστέλλονται τακτικῶς, ἀλλ' ἴσως εἰς τὸ αὐτόθι ταχυδρομεῖον γίνονται καταχρήσεις. Παρεκαλέσαμεν τὸν μικρὸν νὰ μᾶς φέρῃ τὴν θυγατέρα σας. Σᾶς γράφομεν ἐκτενῶς.—Καν Ε. Π. **Ξηροχώριον.** Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 25 ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν.—Καν Μ. Π. **Κασαμπᾶ.** Εὐγενὴς καὶ ἐνθουσιώδης ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Εὐγνωμονοῦμεν. Χρήματα ἐπίσης ἐλήφθησαν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Καν Α. Κ. Μ. **Ὀλτένιτζαν.** Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Εὐγνωμονοῦμεν ἀπείρως διὰ συντόνους ἐνεργείας.—Καν Μ. Κ. **Κυδωνίας** Ἀλλ' οἱ ζητούμενοι ἀριθμοὶ σᾶς εἶχον ἤδη ἀποσταλῆ τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν σᾶς ἔγραψα εἰς δέματα Καὶ μοὶ ἀπηντήσατε ὅτι τὰς εἴχετε λάβει.—Κον Γ. Μ. **Κραϊώβαν.** Φρ χρ. 14 ἐλήφθησαν Εὐγνωμονοῦμεν διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν Ἀνιάτων συνδρομήν σας.—Κον Δ. Κ. **Κωνστάνταν.** Διὰ τῆς ἀγγελίας ἐκείνης ἐγνωρίζετο εἰς τὸ κοινὸν ἡ προσεχὴς ἐκτύπωσις τοῦ βιβλίου. Εὐθὺς ὡς εἶναι ἕτοιμον ἀποστέλλομεν.—Κ. κ. Αἰ. Π. **Κεφαλληνίαν,** Γ. Δ. Σχλ. **Ἀργοστόλιον,** Μ. Δ. Κ. **Τρίπολιν,** Α. Ε. Φ. **Πειραιᾶ,** Ε. Δ. Κ. **Βῶλον,** Μ Β. **Πάτρας,** Μ. Θ. Τρ. **Κεφαλληνίαν,** Εὐ. Κ. **Βῶλον,** Χρ. Α. **Τοῦρνο Σεβερῖνον,** Μ. Γ. Κ. **Τρίκκαλα,,** Ε. Μ **Σύρον,** Ε. Μ. Σ. **Πάτρας,** Ζ. Σ. **Πειραιᾶ,** Ε. Χ. Ἐμ. **Σμύρνην.** Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Παρακαλοῦνται καὶ πάλιν αἱ κ. κ συνδρομήτριαι καὶ οἱ κ. κ. ἀνταποκοιταὶ οἱ καθηστεροῦντες συνδρομὰς παρελθόντων ἐτῶν νὰ σπεύσωσι νὰ ἀποστείλωσιν αὐτάς.

τρίχαπτα, τὸν χρυσὸν καὶ τὴν μέταξαν παντοῦ μετὰ τῆς μεγαλειτέρας καλλαισθησίας συνδυαζομένους ἠσθάνθη ἀπερίγραπτον τρόμον, καταληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ λυπηροῦ δι' αὐτὴν προαισθήματος ὅτι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὡς ἁπλοῦν ὑπάλληλον ἄχρις ὥρας εἶχε θεωρήσει, οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ἢ ὁ ἴδιος Ζάκομψεν.

Ἀλλὰ τότε ἠδύνατο οὗτος νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν πρὸς αὐτὸν αἰσθημάτων της, τὸν βαθύν, ἁγνὸν καὶ ἀφιλοκερδῆ ἔρωτά της ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ ἐκλάβῃ ὡς ἰδιοτέλειαν καὶ φιλοδοξίαν.

Ταῦτα σκεπτομένη ἤρχισε νὰ κλαίῃ μετὰ λυγμῶν.

Οἱ γόοι της ἀφύπνισαν τὸν Πέτρον.

Ἠγέρθη οὗτος ἔντρομος, κύπτων δὲ ἐπ' αὐτῆς ἠρώτησε μετὰ ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος:

— Τί ἔχετε παμφιλτάτη μοι; Ὑποφέρετε; διατί δὲν μὲ ἐξυπνήσατε;

Ἐδίστασεν ἐν τῇ ἀρχῇ, κατόπιν ὅμως ἀφελῶς καὶ εἰλικρινῶς ἐδιηγήθη αὐτῷ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη μαντεύσει καὶ τὸ ὁποῖον ἐπρόκαλεσαν τὰ δάκρυά της.

Ἡ ἀθῶα καὶ εἰλικρινὴς αὕτη ἐξομολόγησις κατήνεγκε τὸ τελευταῖον τραῦμα ἐπὶ τοῦ σκεπτικισμοῦ τοῦ Πέτρου, ἔκαμεν αὐτὸν νὰ αἰσθανθῇ τοιαύτην συγκίνησιν, οἵαν οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς του ἠσθάνθη.

— Πολὺ ὀρθῶς ἐμαντεύσατε, ἀπήντησεν αὐτῇ, μάλιστα εἶμαι ὁ Βαρόνος Ζάκομψεν, καλῶς ὅμως γνωρίζω, ὅτι σὺ μέχρι τοῦδε παντελῶς ἠγνόεις τὸ τοιοῦτον. Καλῶς γνωρίζω ὅτι ἐμὲ ἀγαπᾷς καὶ οὐχὶ τὰ πλούτη μου, διὰ τοῦτο ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου εἶναι ἄπειρος, ἡ καρδία μου δι' ἐσὲ μόνην πάλλει, σοὶ ἀνήκει ἐξ ὁλοκλήρου

Μὴ μὲ τοιαύτας σκέψεις ἀδίκως βασανίζεσαι, ἐξακολούθει νὰ αἰσθάνεσαι δι' ἐμὲ τὴν αὐτὴν πάντοτε θερμὴν καὶ ἄδολον ἀγάπην, αὕτη εἶναι ἡ μόνη πρὸς σὲ παράκλησίς μου· ἐγώ, ἀφ' ἑτέρου τὸ πᾶν εἰμὶ πρόθυμος νὰ πράξω ὅπως ἐξασφαλίσω σοι μέλλον ἔντιμον καὶ εὐτυχές.. ἐμπιστεύθητι εἰς ἐμὲ. Πίστευσον ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε ἠσθάνθην ζοηρῶς τὴν ἡδονήν, ἣν παρέχει ὁ πλοῦτος, τόσον ὅσον σήμερον. Εὐλογῶ τὸν χρυσὸν δυνάμει τοῦ ὁποίου θὰ δυνηθῶ νὰ σοὶ ἀποδώσω τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν.

Νὰ ἀμφιβάλῃ περὶ ἐκείνου, πρὸς ὃν ειχεν αὕτη ἐγείρει βωμὸν ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας τῆς οὐδ' ἐφ' ἅπαξ ἠδύνατο νὰ διέλθῃ τῆς διανοίας κόρης ἐχούσης τὸν ἔντιμον καὶ εὐθὺν τῆς Παυλίνας χαρακτῆρα

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἄλλως τε εἶχεν εἰσέλθει αὕτη εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀναρρώσεως ἡ πρὸς αὐτὴν συμπεριφορὰ τοῦ Πέτρου εἶχε μεταβληθῆ καταστᾶσα σοβαρωτέρα καὶ μᾶλλον ἐπιφυλακτική, ὁ βαθὺς πρὸς αὐτὴν σεβασμὸς τοῦ νεανίου ἐξεδηλοῦτο καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα.

Οὐδέποτε ἐπὶ παραδείγματι διήρχετο νῦν οὗτος τὸν οὐδὸν τοῦ ὑπνοδωματίου της, τὸ ὁποῖον ἐσέβετο, ὡς σέβεταί τις τὸ ἄδυτον ναοῦ.

Ἐντὸς πολυτελεστάτης μικρᾶς αἰθούσης συγκοινωνούσης μετὰ τοῦ δωματίου τούτου διήρχετο νῦν ἡ ἀναρρωνύουσα τὴν ἡμέραν της ἡμικεκλιμένη ἐπὶ ἀναπαυτικωτάτου ἀνακλίντρου. Ἐκεῖ ἐδέχετο τὰς ἐπισκέψεις τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς καρδίας της, ὅστις ἐπροθυμοποιεῖτο πλησίον της, περιποιούμενος καὶ ἐπιδαψιλεύων αὐτῇ τὰς ἁβρᾶς καὶ τρυφερᾶς ἐκείνας περιποιήσεις, τὰς ὁποίας φιλόστοργος μόνον ἀδελφὸς ἐπιφυλάσει διὰ τὴν παρ' αὐτοῦ λατρευομένην ἀδελφήν του.

Ἡ ἀναρρωσίς της ἔβκινε γιγαντιαίοις βήμασιν

— Ἀναχωροῦμεν προσεχῶς, εἶπεν αὐτῇ ἡμέραν τινὰ ὁ Πέτρος.

— Ἡ Παυλίνα ἐπλατάγισε φαιδρῶς τὰς χεῖρας της.

— Μαζή; ἠρώτησε μὲ διακοπτομένην ἐκ τῆς συγκινήσεως φωνὴν.

— Μαζή ἐννοεῖται. Ἀλλὰ δὲν μὲ ἐρωτᾶτε ποῦ θὰ ὑπάγωμεν.

— Τὸ μέρος μοὶ εἶναι πάντη ἀδιάφορον, ἀρκεῖ ὅτι θὰ εἶμαι μαζήσας.

Ὁ Πέτρος ἐμειδίασεν. Ἑκάστη λέξις τῆς νέας κόρης, ἑκάστη σκέψις αὐτῆς ἀπεκάλυπτεν ἔρωτα τόσῳ σφοδρόν, ἀληθῆ, ἀποκλειστικὸν, ὥστε καὶ ὁ παρ' αὐτῆς ἀγαπώμενος ἠσθάνετο δεκαπλασιαζομένην τὴν πρὸς αὐτὴν λατρείαν του.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐκομίσθησαν καὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Παυλίνας διάφορα κιβώτια πλήρη λινοστολῶν, πίλων καὶ ἐξωτερικῶν φορεμάτων ἐκ παντὸς ὅ.τι ἡ Παρισινὴ πολυτέλεια καὶ κομψότης δύναται νὰ ἐπιδείξῃ ἐντελέστερον. Πάντα ταῦτα εἶχον σημειωθῆ διὰ τῶν ἀρχικῶν στοιχείων Π. Ζ.

Ἐντος ἑτέρου κιβωτίου ὑπῆρχον κοσμήματα καὶ ἀδάμαντες ἀνυπολογίστου ἀξίας.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου τούτου καὶ ἐντὸς μικροῦ ἐκ λευκοῦ ἀτλαζίου κουτίου εὑρέθη ἁπλούστατος χρυσοῦς κρίκος ἢ δακτύλιος ἀρραβῶνος, τοῦτον ἰδοῦσα ἡ Παυλίνα ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς καὶ λαβοῦσα τὸ παντὸς τιμαλφέστερον τοῦτο ἀντικείμενον ἔφερεν αὐτὸ εὐλαβῶς εἰς τὰς χείλητης.

Ὁ Πέτρος σπεύσ ς ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου εἰς τὴν κραυγὴν τῆς κόρης εὗρεν αὐτὴν σχεδὸν λειπόθυμον ἐκ τῆς χαρᾶς κρατοῦσαν ἔτι ἐπὶ τῶν λευκανθέντων χειλέων της τὸν χρυσοῦν τῆς μνηστείας δακτύλιον.

Τί τρέχει; τὴν ἠρώτησε. .

Αὕτη δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀρθρώσῃ ἢ τὰς λέξεις.

— Εἶναι δυνατόν!

— Τί; ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ σὲ καταστήσω σύζυγόν μου; οὐδὲν τούτου ἀληθέστερον. Ποῦ θὰ ἠδυναμην νὰ εὕρω σύντροφον τοῦ βίου ὡραιοτέραν, εὐφυεστέραν, ἐναρετωτέραν καὶ τελειοτέραν σοῦ ὑπὸ πάσας τὰς ἐπόψεις;

(Ἀκολουθεῖ)